

ANN
GRANGER

STÍNY
VRAŽDY

PŘÍPAD MITCHELLOVÉ A MARKBYHO

motto detektivka

motto

ANN
GRANGER

STÍNY
VRAŽDY

Praha 2015

Přeložila Zdeňka Zvěřinová

Copyright © Ann Granger 2001
Translation © Zdeňka Zvěřinová, 2015

ISBN 978-80-267-0436-2

PODĚKOVÁNÍ

Za rady, pomoc a podporu při psaní této knihy musím poděkovat mnoha lidem. Velké díky patří profesoru Bernardu Knightovi, nositeli Řádu britského impéria, vynikajícímu patologovi a spisovateli detektivek, za poučení ohledně postupů při exhumacích. Dále děkuji muzeu Královské farmaceutické společnosti za informace o opiové tinktuře. Děkuji doktorce Stelle Shepherdové a jejímu manželovi Johnu Martinovi, kteří také píšou detektivní romány, za jejich lékařské znalosti, jimiž mě při této i při jiných příležitostech štědře zahrnovali. Děkuji koroněrově úřadu v Oxfordu, personálu oddělení oxfordských studií v ústřední oxfordské knihovně ve Westgate a Davidu Dancerovi z oxfordského zastupitelstva, který mě provedl po oxfordském „starém“ dvoře i podzemních chodbách čišicích dobovou atmosférou. Děkuji manažerce Carole Blakeové, vydavatelce Marion Donaldsonové, své trpělivé rodině, přátelům a hlavně manželovi Johnu Hulmeovi.

A. G.

SEZNAM POSTAV

První stín, Bamford 1889–1890

William Oakley z domu Fourways
Cora, jeho manželka
Martha Buttonová, hospodyně
Watchett, zahradník
Daisy Jossová, chůva
Jonathan Wood, inspektor bamfordské policie
Emily, jeho dcera
Patterson, seržant bamfordské policie
Stanley Huxtable, reportér *Bamfordských rozhledů*
pan Taylor, žalobce v soudním procesu s Williamem
Oakleym
pan Green, obhájce

Druhý stín, Bamford 1999

Damaris a Florence Oakleyovy, vnučky Williama Oakleyho
Jan Oakley, pravnuke Williama Oakleyho
Ron Gladstone, zahradník
superintendant Alan Markby, krajské oddělení pro vyšetřování vážných zločinů
inspektor Dave Pearce, taktéž
Meredith Mitchellová, zaměstnankyně ministerstva zahraničí

Dr. Geoffrey Painter, odborník na jedy
Pamela, jeho manželka
Juliet, jeho sestra
duchovní James Holland, bamfordský farář
superintendant Dough Minchin, metropolitní policie
inspektor Mickey Hayes, taktéž
Dolores Forbesová, hostinská *U Tří per*
Kenny Joss, taxikář
Dr. Fuller, patolog
Harrington Winsley, policejní náčelník
Dudley Newman, stavitel

PRVNÍ ČÁST

PRVNÍ STÍN

*Ba vraždu podlou jako každá jest,
však tato podlejší jest nade vše,
a divná víc a nepřirozená.*

Shakespeare, *Hamlet*, jednání první, scéna 5., přeložil J. V. Sládek

1. KAPITOLA

1889

Cora Oakleyová se opřela o polštáře lemované krajkou. Po čele, nose i horním rtu jí stékal pot a usazoval se v podobě slané loužičky ve svraštelé pokožce v koutku úst. Skoro si to neuvědomovala. Bolest jí vystřelovala od pulsuující čelisti přes krk až k rameni. Pravou stranu obličeje měla v jednom ohni. Od vytržení zubu uplynuly tři dny a zubař ji ujišťoval, že se rána brzy zahojí.

Proč musí muži vždycky ve všem lhát? pomyslela si Cora. Dotkla se oteklé tváře a trhla sebou.

Místnost ve věžičce jí patřila od chvíle, kdy se do Fourways přistěhovala. Většina prostoru se skrývala v samotovém šeru, ale Cora ležela na okraji kužele světla, který vrhala lampa na nočním stolku. Na porcelánovém podstavci byly namalovány fialky a v baňatém cylindru poskakoval plamínek přiživovaný petrolejem jako čertík v krabičce, který se chce dostat na svobodu, aby mohl tropit neplechu.

Musím se přestěhovat do jiného pokoje, rozhodla se Cora. Tahle místnost se mi nelíbí. Nikdy se mi nelíbila.

William stanovil, že to bude její pokoj. Ten jeho se nacházel na opačné straně domu. Pro manželský pár to nebylo právě obvyklé uspořádání, ale William to tak chtěl a Cora věděla proč.

Jako by ho svými myšlenkami přivolala, dveře se otevřely a on vešel dovnitř s malým tácem.

„Tady máš,“ řekl a položil podnos na stůl vedle lampy. „Vyzvedl jsem ti Perkinsův recept. A Baxter mi dal tohle.“

Cora otočila hlavu a uviděla důvěrně známou lahvičku s nálepkou, na které bylo rukou napsáno *Laudanum* a pod tím v závorce *Opiová tinktura*.

„Baxter tvrdil, že na potíže, jako jsou bolesti zubů, se na trhu objevují úplně nové léky, ale vysvětlil jsem mu, že bys radši zůstala u těch, co znáš.“ Ztichl, jako by očekával odpověď, a když mlčela, chvatně pokračoval: „Tady máš džbán s vodou, skleničku a lžičku. Chceš si to vzít hned?“ Natáhl ruku k lahvičce.

Cora na polštáři odmítavě zavrtěla hlavou. Přála si jen, aby odešel. Věděla, jak velkou dávku si má vzít. Opiová tinktura byla už dlouho jejím přítelem, na kterého se mohla spolehnout, když ji silné deprese uvrhly na dno. Usne, aniž by jí v tom zanícená dáseň kolem místa, kde býval zub, bránila. Přesto ji vyhlídka na spánek naplnila zlou předtuchou. Poslední dobou ji v noci sužovaly noční můry. Nešťastně se ptala sama sebe, jestli ať už spí, nebo bdí, bude mít někdy klid.

„Dobře,“ přikývl William, sklonil se a chladně ji políbil na vlhké čelo. „Dobrou noc.“

Když došel ke dveřím, konečně se zmohla na slovo a hlesla: „Williame!“

S rukou na klíce se obrátil a zvedl tmavé obočí. Do konce i v tomto zoufalém stavu jí prolétlo hlavou, jak je hezký. Zahořkle chápala, jak se do něj v době, kdy se poznali, jako ztřeštěná sedmnáctiletá dívka mohla zamilovat. Zbláznila se do muže, který byl odporný a skrz naskrz morálně zkažený.

Co nejzřetelněji, jak jen to přes otok a bolesti dokázala, pronesla: „Ráno propustím Daisy.“

„Nestará se o chlapce jaksepatří?“ zeptal se ledovým hlasem.

„Nelíbí se mi její chování.“

„V jakém směru?“ I když stál ve stínu, viděla v jeho obličejí opovržení a slyšela ho i z jeho hlasu.

Zřejmě si myslí, že jsem úplně pitomá, pomyslela si. Ale měla příliš velké bolesti, aby se s ním hádala. Mís-to toho poznamenala: „V očích všech, kdo nás znají, jsi mě ponížil a zesměšnil.“

„Nesmysl,“ utrousil a otevřel dveře.

„Přerostlo to hranici snesitelnosti,“ vypravila ze sebe Cora, přičemž sotva pohybovala jazykem v ústech. „Ale to už stačí, Williame. Dál to trpět nebudu.“

Mlčel, a když procházel otevřenými dveřmi, zavolala za ním: „Musí to skončit, Williame!“

Odvážila se použít slovo, které nesnášel. Prudce se obrátil. „Musí?“

Pobízena bolestí a zoufalstvím odsekla: „Budu požadovat manželskou odstavku.“

Viděla, jak mu v koutku úst zaškubalo, jako by se chystal usmát, ale pouze poznamenal: „Možná přijdeš do rána k rozumu.“ A potom odešel.

„Dobrou noc, pane Watchette,“ rozloučila se Martha Buttonová.

Zavřela za zahradníkem dveře z kuchyně a zamkla. Pečlivě zajistila horní i spodní západku a zkontrolovala okno. Když se ujistila, že se do kuchyně nikdo kromě toho nejodhodlanějšího vetřelce nedostane, spokojeně se rozhlédla.

Sporák potřeboval důkladně natřít grafitem, ale to může Lucy udělat ráno. Je nutné tu dívku neustále zaměstnávat. Pozorné oči paní Buttonové padly na dvě sklenky a lahev sherry stojící na stole. Uložila lahev do skříňky a sklenky opláchla, utřela a uklidila. Po chvilkovém zaváhání zvedla ze stolu talířek a umyla ho. Také to mo-

hla nechat na Lucy, ale k některým věcem, s výjimkou nepříjemné a špinavé práce, jako je natírání sporáku grafitem, je lepší pozornost sloužících nepřítahovat. Ne že by paní Buttonová a pan Watchett neměli právo nalít si sklenku sherry a večer si trochu poklábosit, ale vždy bylo důležité brát podřízené v potaz a nezavdat jim příčinu, aby se člověku smáli za zády.

Připozdívalo se. Watchett se zdržel déle než obvykle. Paní Buttonová vyšla na hlavní chodbu. Stále tam tiše syčela jedna plynová lampa, ale ostatní místnosti v přízemí tonuly ve tmě. Zařízení, které prostor obvykle oživovalo, nebylo v noci vidět a vládla tam stejně ponurá atmosféra jako v kterémkoli jiném domě. Hodiny po dědečkovi ukazovaly téměř jedenáct. Vydala se podívat, zda jsou západky na hlavních dveřích zajištěné. Samozřejmě že je jako vždy kontroloval pan Oakley, ale dnes večer se jí zdálo, že se choval jako nepřítomný. Odebral se na lůžko už před desátou. Slyšela ho jít nahoru. Není divu, pomyslela si a také to Watchettovi řekla, když se mu hlavou honí všelijaké divoké myšlenky.

„Tušila jsem, že k tomu dojde, pane Watchette, hned jak ta holka Daisy Jossová vkročila do tohoto domu. Je až moc pěkná, a to dívkám neprospívá.“

„Hm,“ zabručel Watchett. „Z najímání takových, jako je ona, nikdy nic dobrého nevzešlo.“

„Ubohá paní Oakleyová je kvůli tomu zubu úplně vyřízená. Museli jí ho vytrhnout. Nechápu, proč nejela do Londýna k zubaři, který je zařízený na lepší lidi. Od chvíle, kdy jí ho vytrhl zdejší felčar, je chudinka v hrozném stavu.“

„Klika na dveřích a kousek provázku,“ ušklíbl se Watchett, „to je nejlepší způsob, jak si vytrhnout zub.“

„Horší by to rozhodně nebylo!“ utrousila paní Buttonová opovržlivě.

Hlavní vchod byl zavřený na zástrčku. Přikývla a obrátila se, aby zhasla plynový hořák. Přitom zahlédla v zrcadle svůj odraz, zastavila se a uhladila si vlasy zvláštního mahagonového odstínu. Potom zamířila zpátky do kuchyně a prošla do přilehlé chodby, z níž vedlo do patra zadní schodiště. Protože byla v přízemí sama, mohla jít nahoru po hlavních schodech, ale zvyk je železná košile. Pro sloužící jsou určena zadní schodiště, a ačkoli paní Buttonová zastávala vysoké postavení, vydala se se svícem v ruce do útrob ztemnělého domu touto cestou.

Dřevo kolem ní vlivem klesající teploty vrzalo a skřípalo. V patře ústily schody na kraji chodby, hned u dveří do věžičky, kde spala paní Oakleyová. Když se paní Buttonová obrátila, aby pokračovala po dalších schodech do pokojů v podkroví, kde byla její ložnice a místnostka sloužící jako obývací pokoj, uslyšela náhle ránu.

Hned po ní následoval výkřik, tak zvláštní a nepřírozený, jako by ho ani nevydala lidská bytost. Jestli vůbec pocházel z tohoto světa, připomínal spíš zmučený nářek trpícího zvířete. Paní Buttonové se bolestivě sevřelo srdce a volnou rukou se pokřížovala. Byla původem katolička, ačkoli už mnoho let žádné náboženství nepraktikovala. Nyní však, když měla pocit, že se setkala s něčím, s čím se bez boží pomoci nedokáže vypořádat, hledala symbolickou útěchu ve víře z dětství.

Nebylo pochyb, že oba zvuky vyšly zpoza dveří pokoje paní Oakleyové. Hospodyně se k nim ustrašeně přiblížila a po chvilkovém zaváhání zaklepalala. „Paní Oakleyová? Madam?“

Nedostala odpověď, a přece – když přitiskla ucho ke dveřím – měla dojem, že slyší pohyb, šustění a podivné sípání. Potom se velmi zřetelně ozvalo přidušené chrčení a další výkřik, který najednou ustal, jako by dotyčnému došel dech.

Paní Buttonová, plná hrůzy, vzala za kliku a otevřela. „Panebože!“ Přitiskla si ruku ke krku.

Příšerná scéna, která se jejím očím naskytla, připomínala středověké peklo. Na koberci se zoufale kroutila a převracela postava obklopená červenožlutými plameny. Vzduch byl prosycen štiplavým kouřem, až se paní Buttonové zvedl žaludek a rozkašlala se. Cítila hořící vlnu, petrolej, spálené maso a pronikavý zápach, který jí přišel povědomý, ale v tu chvíli ho nedokázala určit. Na doutnajícím koberci vedle postele ležela rozbitá lampa. Mezi střepy spatřila něco překvapivého, ale všimla si toho jen na zlomek vteřiny a potom se plně soustředila na tu věc.

Na podlaze sebou cukalo hořící stvoření a přerývaně lapalo po dechu, jako by chtělo křičet, ale nemohlo. Hospodyně roztřeseně položila svícen, popošla o krok blíž a potom, zalykajíc se hrůzou a odporem, opět couvla. Před jejími vyděšenými zraky se ta nešťastná bytost s nadlidským úsilím zvedla z ohně a natáhla k ní v němém, úpěnlivé prosbě zčernalý ohořelý pařát. V tu chvíli se její dlouhé vlasy vzňaly plamenem a vzplály jako děsivá sva-tozář. Vykřikla vysokým, nelidským hlasem, který vzápětí utichl, jako by jí došly síly, a potom padla zpátky na zem.

Paní Buttonová se ostře nadechla. „Paní Oakleyová! Ach, paní Oakleyová!“

2. KAPITOLA

1999

„Pane Gladstone,“ pravila Damaris Oakleyová co nej-přísněji, „tohle všechno jsme už probrali. Moje sestra ani já netoužíme mít na zahradě rybníček.“

„Proč ne?“ namítl.

Odhodlaně hleděli jeden na druhého, představitelé zcela odlišných životních stylů. Damaris měla na sobě prastarou tvídovou sukni se zplihlou podšívku. K ní si oblékla starší ručně pletený svetr s podivným plastickým vzorem a propínací vestu. Žebrovaný lem vpředu, kde byly přišíité knoflíky, se vytáhl a visel jí až pod pás. Vesta byla vzadu sražená a dosahovala pouze do poloviny zad. Na hlavě měla slečna Oakleyová úctyhodný tvídový klobouk, který patřival jejímu otci a stále nesl pozůstatky rybářské mušky.

Ron Gladstone byl na rozdíl od ní ztělesněním dokonalosti, a to dokonce i v zahradnickém oblečení. Čistou vestu, zapnutou až ke krku, doplňovala košile a vázanka. Krátké prošedivělé ryšavé vlasy byly zastřiženy po vojensku. Drobný, ale hustý knír si zachoval zrzavý nádech a propůjčoval mu dojem bojechtivého kohouta. Vzhledem k tomu, že většinu času trávil venku, měl na nohou pevné boty, které si ovšem před odchodem z domova pečlivě naleštil, takže výsledný dojem nekazilo ani několik šmouh od bláta a zbytky posekané trávy.

Damaris si opět uvědomila, že užitečná opatření jsou sice dobrá, avšak často v sobě skrývají i nevýhody. Nemohly si s Florence dovolit zaměstnat zahradníka ani platit za pravidelné návštěvy firmě, která by zahradu udržovala. Samy se už dávno nedokázaly s přebujelou zelení vypořádat, a tak v zoufalství vyhledaly pomoc.

Ron Gladstone nebyl prvním pokusem, jak tyto problémy vyřešit. Ze sociálního odboru k nim poslali jednoho mladíka. Když si na něj Damaris vzpomněla, znepokojeně se zachvěla. Měl náušnici a na vyholené lebce vytetovanou pavučinu. Ji i sestru oslovoval „drahoušku“. To mu však nezabránilo, aby zničehonic nezmizel z jejich zahrady i ze života se vším rodinným stříbrem, které jim zůstalo, včetně rámečků s jedinými fotografiemi jejich bratra Arthura v uniformě Britského královského letectva. Jeden snímek ho přitom zobrazoval při poslední návštěvě doma těsně před osudným útokem, kdy se jeho letadlo zřítilo na kentském venkově.

Damaris se snažila milé mladé policistce, která si přišla zapsat podrobnosti, vysvětlit, co pro ně ta ztráta znamená. „Kdyby si vzal jen rámečky a nechal nám, co bylo uvnitř, tolik by nám to nevadilo. Ale Arthurův obrázek ho přece nemohl zajímat, ne?“

Potom si uvědomila, že mluví s úplně cizí osobou, a rozpačitě zmlkla.

„To je směla,“ soucítily s ní policistka.

Ano, pomyslela si Damaris. Velká směla. Ta provází rodinu Oakleyových od nepaměti. Rodiče se z Arthurova skonu nikdy nevzpamatovali. Když zestárli a zůstali až do smrti nemohoucí, ona podle starých zvyklostí setrvala doma, aby se o ně postarala. Poté co zemřeli, se o ni už nikdo nezajímal.

Jeden mladík se chtěl oženit s Florence, ale rodičům připadal nevhodný a Florence se nakonec jejich společnému nesouhlasu podvolila. Odmítnutý mladík odjel do

Jižní Afriky, kde v Kapském Městě založil vinařství, a prý si tam vedl velmi dobře. Proč za něj Florence víc nebojovala? přemítala Damaris. Proč jsem já nebojovala za sebe? Teď se to snadno řekne, ale tehdy to bylo velmi těžké, a tak či onak už bylo příliš pozdě.

„Všechno je pryč,“ zamumlala si Damaris tiše.

„Co jste říkala, slečno Oakleyová?“ zeptal se Ron a škulbl knírem.

„Promiňte, pane Gladstone. Nechala jsem se unést.“

Současné uspořádání navrhl farář James Holland. Zpočátku, po zkušenostech se zlodějem s vyholenou hlavou, to vypadalo jako vynikající nápad. Ron byl v důchodu a bydlel v malém úhledném bytě bez zahrádky. Neměl na práci nic jiného než chodit každé ráno do knihovny, aby si přečetl noviny a zahrádkářské časopisy a postěžoval si knihovnici, jaký hluk dělají dětští návštěvníci. Potom si knihovnice postěžovala na *něj* otci Hollandovi, který se zastavil na kus řeči. Tehdy dostal farář ten dobrý nápad, a tak začal Ron docházet na pět dní v týdnu do Fourways. V sobotu si nakoupil na týden dopředu a v neděli na zahradu nechodil, protože – jak vysvětlil otci Hollandovi – by podle bible pracovat neměl.

„Ale to přece víte, pane faráři!“

Zprvu se zdálo, že je to ideální řešení. Vysoká tráva byla posekaná, přerostlé keře zastřížené. Ale jak čas plynul, měl Ron Gladstone čím dál velkolepější plány. Vlastně začal pohlížet na zahradu, jako by byla jeho. Vyvolávalo to neshody. Sestrám Oakleyovým nevadilo, když obnovil některé květinové záhony poblíž domu, poněvadž záplava zářivých květů působila příjemně. Pochybnosti vzrostly, když ostříhal tisový plot podél příjezdové cesty tak, že se podobal hradnímu cimbuří. Od té doby měl spoustu dalších nápadů, z nichž většina narážela u sester Oakleyových na nepochopení.

„Předpokládám, pane Gladstone,“ pravila Damaris, „že opět sledujete ty zahrádkářské pořady v televizi.“

„Nenechám si ujít ani jeden!“ prohlásil Ron hrdě. „Čerpám z nich spoustu inspirace.“

„Chápu. To ale neznamená, že moje sestra a já chceme alpskou zahradu, mokřady nebo dvorek na grilování. A rozhodně *nechceme* žádný rybník!“

„Přemýšlel jsem,“ sdělil jí Ron, jako by neřekla ani slovo, „jen o malém jezírku. Kdybyste souhlasily, abych z domu natáhl trubky, vybudoval bych tam fontánu.“ Vypadal plný naděje.

„Fontánu už máme,“ připomněla mu okamžitě.

„Myslíte tu oprýskanou kamennou nádrž uprostřed příjezdové cesty? Ta nefunguje,“ ohradil se pan Gladstone.

„Záleží snad na tom?“ opáčila Damaris. Ani jako malá holka si nevzpomínala, že by tam někdy tekla voda. Uprostřed stálo tlusté okřídlené dítě – nikdo nevěděl, jestli je to andělíček, nebo Amor, který ztratil luk – porostlé žlutošedým lišejníkem, takže vypadalo, jako by trpělo nějakou nepříjemnou kožní chorobou.

„Jak může být fontána bez vody? Já vám udělám takovou, která fungovat bude.“

„My žádnou fontánu nechceme, pane Gladstone!“ Damaris věděla, že působí popuzeně.

Část jejího podráždění se přenesla i na Rona. „Tak jen malé jezírko bez fontány – i když mi připadá škoda odvést poloviční práci.“

Damaris náhle napadla spásná myšlenka. „Jezírko mít nemůžeme, pane Gladstone. Přitahovalo by žáby.“

„Co je na žábách špatného?“ Vypadal překvapeně. „Žerou hmyz. Vyčistily by vám zahradu.“

„Skřehotají,“ namítla Damaris. „Pletou se člověku pod nohy i pod kola aut a něco je přejede. Prostě žádné jezírko nebude, pane Gladstone! Mohli bychom to téma

prozatím ukončit? Chtěla jsem si s vámi o něčem promluvit. Víte, že hodláme dům prodat?“

Ron se zasmušil. „Slyšel jsem o tom. Proč?“

„Z jednoho prostého důvodu – nemůžeme se o něj starat. Paní Daleyová sem chodí třikrát týdně utírat prach, ale stárne a je špatná na nohy. Říkala, že o Vánocích bude muset skončit. Takže tím je všechno vyřešeno. Florence a já se poohlédneme po pohodlném bytě s moderní kuchyní.“

Před očima jí prolétla představa zastaralého kuchyňského vybavení ve Fourways, zvláště studená kamenná podlaha.

„S pořádným ústředním topením,“ dodala toužebně.

Ronův knír se naježil. „Já mám byt!“ oznámil, jako když kdysi Martin Luther King prohlásil, že měl sen. „A troufám si tvrdit, že velmi vyhovující. Ale není to – jako – tohle!“ Poslední slova doprovodil tím, že lopatou, kterou držel, bodl několikrát kolem sebe do země.

„Ne,“ souhlasila Damaris ponuře. „Pochopitelně nám bude líto, že odcházíme. Tohle je domov našeho dětství. Všechny naše vzpomínky... Ale už jsme se s Florence rozhodly, že máme ke konci života nárok na trochu pohodlí. A hodláme si ho užít!“ zakončila rázně.

„V tom případě vám radím,“ pronesl Ron naléhavě, „abyste mi dovolily vybudovat tu malé okrasné jezírko. Tamhle u té magnolie.“

Ten závěr jí připadal tak nesmyslný, že na Rona jen ohromeně zírala.

„Jestli chcete dům prodat, musíte se postarat, aby vypadal trochu k světu,“ vysvětlil, když viděl její zmatený výraz. „Zahrada s pěkným jezírkem by zvedla cenu. Lidé často koupí dům jen proto, že se zamilují do zahrady.“

Damaris si s nesmírnou úlevou všimla, že od domu přichází její sestra.

Ukončila tu výměnu názorů slovy: „Omluvte mě, pane Gladstone!“ a chvatně se vydala Florence v ústřety.

Když se k ní přiblížila, pocit úlevy ji opustil. Sestřina křehká postava, oblečená velmi podobně jako Damaris, působila dojmem, že ji odvane i ten nejslabší závan větru. Je z nás dvou mladší, pomyslela si Damaris, ale nejspíš odejde z tohoto světa jako první a já tu zůstanu sama. Musíme odsud pryč. Nesmíme strávit ani jedinou další zimu bez pořádného ústředního topení... Potřebujeme ten byt sehnat!

Pohlédla za sestru k viktoriánské budově s kamennými gotickými prvky, kvůli nimž vypadalo Fourways spíš jako hrad nebo přinejmenším velkopanské sídlo. Teď jsem nebyla k Ronu Gladstonovi upřímná, pomyslela si Damaris, dokonce ani sama k sobě. Je pravda, že jsem na tomto místě prožila celý život a měla bych k němu mít hluboký citový vztah, přesto jsem přesvědčená, že ho ve skutečnosti nenávidím. Jako by mě nějakým způsobem stravovalo. Když jsem byla mladší a pracovala v Bamfordu, jezdila jsem sem hned po práci, protože rodiče očekávali, že se k večeri dostavím na vteřinu přesně. Jiné dívky chodily na večírky a plesy, poznávaly mladé muže a vdávaly se. Ale já ne, kdepak! Mě bylo zapotřebí zde. Nebude mi ani trochu líto, až odsud odejdu. Je mi jedno, kdo dům koupí. Ať si celou tu zatracenou budovu klidně srovná se zemí. Žádnému Oakleymu nikdy štěstí nepřinesla.

Obrátila se k sestře: „Pan Gladstone pořád mluví o té fontáně. Dělal jsem, co jsem mohla, abych ho od toho odradila. Myslím ale, že je štěstí, že ho máme. Než se zahrady ujal, byla to jedna obrovská džungle. Vzpomínáš na Evanse, který býval zahradníkem, když jsme byly malé?“

„Ano,“ přikývla Florence. „Ukazoval nám, jak máme pěstovat fazole. Postavili jsme květináč na polici ve staré kůlně a označili ho svým jménem. Tobě rostly vzdycy líp než mně a nejlíp se dařilo těm Arthurovým.“

Navzdory té šťastné vzpomínce Damaris připadalo,

že ze sestřina chování čiší jisté napětí. Znepokojeně se zeptala: „Copak je?“

„Přišla pošta,“ odpověděla Florence. Z jejích stříbrných vlasů stočených do drdolu se v závanu větru uvolnilo několik pramínků.

Rozhostilo se ticho. Damaris se na ni s těžkým srdcem dívala. Nezeptala se, jaký dopis pošťák přinesl. Věděla, o co jde, a nechtěla to slyšet. Těch pár vteřin, které uplynou, než budou slova přečtena, bylo vzácných, protože potom se všechno změní.

Florence se mírně narovnala a chystala se tu nevíтанou zprávu odhalit.

„Přišel dopis,“ pravila. „Už je to definitivní. Jede sem.“

„Jed byl kdysi mnohem oblíbenějším smrticím prostředkem než dnes,“ prohlásil Geoffrey Painter. „Á, párky v listovém těstě! Už jste ochutnala, Meredith?“

„Dej si pozor!“ pošeptal jí Alan Markby do ucha. „Možná budou dost ostré.“

„Zase vás Geoff obtěžuje tím svým vyprávěním o jedech?“ zeptala se Pam Painterová, která pečivo přinesla. „Abych byla upřímná, je tím úplně posedlý.“

Markby se usmál. „Pokud mám mluvit jako řadový policista, často jsem měl důvod být Geoffovi za jeho znalosti vděčný. Moc nám pomohl.“

„Proto ho ale nemusíte podporovat, aby se o nich šířil zrovna při jídle,“ utála ho Pam rázně. „Geoffe! Tohle téma máš zakázané, jasné?“

„Umíte si ji představit, jak příkrá je na schůzích zastupitelstva?“ utrousil Geoff, aniž ho její příkaz vyvedl z klidu. „Alana a Meredith to zajímá, Pam.“

„Tohle je oslava nastěhování do nového domu,“ namítla jeho manželka. „Měla by tu vládnout veselá atmosféra!“

Odesla podnos s pečivem dalším hostům natěsnaným v poměrně malém obývacím pokoji novostavby. Meredith se domnívala, že nemá smysl žádat Geoffa, aby nemluvil o jedech. Patřil mezi lidi, kterým se podařilo skloubit zaměstnání s koníčkem. Miloval svou práci a rád o ní hovořil. Stál uprostřed přeplněné místnosti s plešatící hlavou zrudlou teplem a nadšením, že má k dispozici nové publikum. Jak by ho mohl přehlížet?

„Líbí se vám váš nový dům?“ zeptala se, aby ho navedla na jiné téma.

Geoff se rozhlédl po místnosti, jako by ji viděl poprvé. „Je pěkný. Přesně takový Pam chtěla. Mně osobně připadá trochu malý, ale takhle si asi lidé představují moderní bydlení.“

Pam, procházející s prázdným podnosem kolem, poslední slova zaslechla. „Potřebovali jsme něco menšího, když teď děti bydlí na koleji. Původní dům byl rozlehlý a vyžadoval spoustu práce. Někdo nemá nové budovy rád, ale já nemám čas renovovat nějakou starou. Víím, že jste si svůj domek opravila, Meredith, a opravdu je moc pěkný a má osobitý styl, nebo aspoň měl, než ho vandalové tak hrozným způsobem zničili. Ale chci se věnovat spoustě jiných věcí a Geoffa nemá smysl žádat, aby vymaloval nebo něco opravil, protože není žádný kutil. Chtěla jsem se prostě nastěhovat, vybalit si věci a žít. Geoffovi jsem řekla, že jestli se máme přestěhovat, tak teď, anebo nikdy.“

Geoff na všechno přikyvoval, ale přitom rozladěně reptal: „Tvrдила, že chce něco menšího, ale teď se nám sem všechno nevejde a Pam nic nevyhodí!“

„Nemůžu se zbavit věcí, které si možná děti budou chtít jednoho dne odvézt,“ ohradila se jeho manželka energicky. „A ty se nerozloučíš ani s jednou knihou!“ Obrátila se k Meredith a dodala: „Příznávám, že když jsme místnosti viděli prázdné, vypadaly mnohem větší, ale časem se tu nějak zabydlíme.“

Zmizela s podnosem v kuchyni. Meredith se rozhlédla a pomyslela si, jak je tu všechno cítit novotou. Vzduch voněl dřevem a čerstvým nátěrem. I navzdory jídlu a pití bylo možné rozeznat náznak chemikálií, který se linul z nových koberců a závěsů. Nejenže si tu majitelé musí zvyknout, ale i dům bude potřebovat čas, než se s novými obyvateli sžije.

„Arzenik!“ zvolal Geoff s divadelním přednesem. Jeho manželka mu nestála v cestě a on se nevyhnutelně jako bumerang vrátil ke svému oblíbenému tématu. „Významný jed viktoriánského období. Tehdy byl velmi dobře dostupný. Téměř v každé domácnosti měli nějaký přípravek s obsahem arzeniku, aby se zbavili havěti, která zamořovala i ta nejlepší obydlí.“

„To muselo být nápadné,“ poznamenala Meredith.

„Všichni lékaři ho nepoznali,“ zavrtěl hlavou Geoff. „Spousta otrav byla pravděpodobně zaměněna za úmrtí z přirozených příčin, a i když si nějaký policista myslel, že jde o vraždu, bylo těžké ji dokázat.“

„Takže se od té doby nic nezměnilo,“ prohodil Alan Markby smutně.

Zdálo se, že to Geoff přeslechl. „Ještě nedávno, na počátku šedesátých let, nechvalně známá Černá vdova z Loudunu odešla od francouzského dvora s osvobozujícím rozsudkem hlavně proto, že soudní důkazy byly zpochybněny – a to přitom sprovodila ze světa polovinu rodiny a několik sousedů!“

Vedle nich se objevila mohutná postava Jamese Hollanda. „Třeba byla nevinná,“ pronesl shovívavě.

„Třeba,“ připustil Geoff. „Ale spousta lidí, kteří byli ve viktoriánském období oběšeni za vraždu arzenikem, mohla být nevinná. Arzenik se běžně používal i v takových věcech, jako je zelená barva. Jestli máte doma hodně starou knihu v zelené vazbě, vždy poté, co jste se jí dotýkali, si umyjte ruce. Existuje teorie, že Napo-

leon byl na Svaté Heleně pozvolna otráven zelenými tapetami.“

Zdalo se, že to otce Hollanda zaujalo. „Světla svíčky,“ pravil něžně. „Plynové lampy. Drožky. Dámy v širokých krinolínách.“

Ostatní na něj ohromeně hleděli.

„Viktoriánské melodrama,“ vysvětlil. „To miluju, mlhou zahalené londýnské uličky a ponuré budovy. Přijďte k tomu historku o travičství a už se mě nezbavíte.“

„To bych od vysvěceného kněze nečekal!“ zakřenil se na něj Markby.

„Mám rád svižné a napínavé příběhy,“ oznámil James spokojeně.

„Houbové paštičky? Ach ne, Geoffe, snad tu pořád nevykládáš o jedech?“ Pam se objevila s čerstvě naloženým podnosem.

„O knihách,“ opravil ji Markby rychle. „Povídali jsme si o tom, co nejraději čteme.“ Pohlédl na mladou ženu, která stála hned za paní Painterovou. „Co vy, Juliet? Jaké knihy máte nejradši?“

Oslovená se začlenila do jejich kroužku. Člověk, který ji viděl poprvé, by se pravděpodobně domníval, že je mnohem mladší, než byla ve skutečnosti. Dlouhý cop světlých vlasů na zádech, školácké kulaté brýle a svěží pleť téměř bez make-upu naznačovaly dvacet let. Až když promluvila a posluchač si jí všiml pozorněji, zvýšil svůj odhad na třicet. Ve skutečnosti bylo Juliet Painterové čtyřiatřicet. Měla na sobě kostým v kaštanově hnědém odstínu, který vypadal jednoduše, ale Meredith usuzovala, že byl drahý. Cena spočívala ve střihu a v látce.

„Moc nečtu,“ odpověděla nenuceně. „Nemám čas. A takové věci, o kterých James mluví, by mě stejně nezajímaly.“

„Nevíš, oč přicházíš,“ namítl James Holland, aniž se jejím odmítavým názorem nechal vyvést z míry. Široce

se na sebe usmáli jako dva přátelé a zároveň pošťuchující se partneři.

„Copak jsou realitní makléři tak zaneprázdnění, aby ani neotevřeli knihu?“ zeptal se Geoffrey a upřel na ni posměšný pohled.

Zčervenala a za kulatými skly jí zlostně zablýsklo. Hněvivě utrousila: „Nejsem realitní makléřka, Geoffe! Nevím, kolikrát jsem ti to už opakovala. Ale určitě ti to připomínat nemusím, víš to moc dobře. Jsem poradkyně v oboru nemovitostí. Radím lidem a hledám pro ně nové bydlení. Pokud to tak můžu říct, mám talent na vy-pátrání vhodných nemovitostí, někdy dokonce chodím na aukce a za své klienty přihazuji. Baví mě to. Ale sama domy neprodávám,“ zakončila ostře.

„Copak jsi nikdy nedostala provizi od realitní kanceláře, které patřilo nějaké sídlo?“ Geoffrey dopil víno a rozhlédl se, kam by postavil prázdnou skleničku.

„Sklapni, Geoffe!“ napomenula ho manželka ještě energičtěji než obvykle.

„Za tuhle hloupou poznámku bych tě mohla zažalovat,“ odsekla Juliet ostře. „Jak bych si mohla dovolit riskovat pověst tím, že bych doporučila nějakou ruinu? Kdyby to řekl někdo jiný, domáhala bych se spravedlnosti u soudu. Nemysli si, že ti to bude pořád procházet jen proto, že jsi můj bratr, Geoffe. Zacházíš příliš daleko. Odmalička máš zvrácený smysl pro humor.“

„A ty, sestřičko, se vždycky necháš krásně nachytat.“

„Geoffe,“ oslovila ho manželka neoblomně, „hostům dochází pití. Měl bys na to dohlédnout.“

Geoff se omluvně rozhlédl a s manželkou v patách odešel, aby otevřel lahve.

James Holland se uchechtl do hustých černých vousů. „Mám dojem, že právě teď dostává chudák Geoff v kuchyni co proto.“

„Chudák Geoff? To určitě,“ ušklíbla se Juliet Painte-

rová. „Určitě to přehnal s pitím. Kéž by pořád nemluvil o těch svých jedech. Ostatní to znervózňuje – nevšiml sis? Pam tedy určitě. Vždycky si říkám...“ Zaváhala. „Vždycky si říkám, že o špatných věcech by se nemělo moc mluvit, aby se náhodou nestaly.“

„Mluvme o ďáblu, a on se objeví,“ zamumlal James Holland.

„Přesně tak. Asi ti připadám pověřivá, ale nejsem.“ Juliet pohodila dlouhým světlým copem, takže se zhoupl na obě strany, jako když kuň odhání ocasem mouchy.

„To není pověřivost,“ zavrtěl hlavou Markby, „ale lidské podvědomí, které z vibrací ve svém okolí vycítí, že někde číhá nebezpečí. Odkaz primitivní minulosti. S kým jste poslední dobou mluvila, Juliet, že to ve vás probudilo pravěké instinkty?“

„S nikým,“ odpověděla stísněně.

Dveře se prudce rozlétly a objevil se Geoff, mávajíc v každé ruce lahví. „Kdo chce dolít? Červené nebo bílé? Slíbil jsem, že se budu chovat slušně. Promiň, jestli jsem se tě dotkl, sestřičko.“

„Jsi hňup,“ přijala jeho omluvu.

„Nevíte o někom, kdo si chce pronajmout dům?“ zeptala se jí Meredith.

Juliet se zatvářila překvapeně. „Vždycky o někom vím. Kde přesně je?“

„V Bamfordu kousek od nádraží – na konci raně viktoriánských řadových domků. Není to nic extra, jak jste zvyklá, ale je nově vymalovaný a zařízený.“

„Muselo být hrozné najít svůj domov v takovém stavu, jak Pam říkala.“ Geoff soucitně zavrtěl hlavou.

„Ano, to bylo.“ Meredith nedokázala potlačit odpor.

Juliet, která jezdila do Bamfordu jen občas na návštěvu, to zajímalo. „Co se stalo? Ke mně se nic nedoneslo.“

„Někomu jsem se nelíbila,“ odvětila Meredith. „Ta žena měla dojem, že jsem jí ublížila, a tak mi to vrátila.“

„To je příšerné,“ pronesla Juliet soucitně.

„Ani byste tomu nevěřila. Celý dům ušpinila červenou barvou a rozstříhala mi oblečení. Od té doby bydlím u Alana. Nejdřív jsem si říkala, že jakmile bude znovu obyvatelný, nastěhuju se zpátky, ale nějak se mi tam nechce a s Alanem si myslíme...“ Letmo na něj pohlédla.

„Že se možná poohlédneme po něčem společném,“ dodal. „Můj byt stačí tak akorát pro mě, ale pro dva už je moc malý.“

Meredith připadalo, že Alan mluví trochu vzdorovitě, jako by tomu, co právě řekl, lidé nevěřili. Kromě vzdoru se v jeho hlase objevil i náznak uspokojení. Dostal, co chtěl, ale ona stále nevěděla, jestli to chce taky.

Juliet, rozená obchodnice, se na něj zadívala. „Co přesně si představujete?“

„Počkejte,“ ohradil se mírně. „Váš honorář si nemůžeme dovolit.“

„Nebudu vám nic účtovat. Souhlasím, že částku, o kterou bych vás požádala, byste mi pravděpodobně zaplatit nechtěli. Ale ve své branži slyším o spoustě nemovitostí, které neodpovídají mým požadavkům ani požadavkům mých klientů. Můžu vás na ně upozornit.“

„To je od vás moc milé,“ pronesl.

Juliet stále zamyšleně pokukovala po Meredith. „Ohledně vašeho domu vám dám vědět. Potřebovala bych se na něj podívat.“

„S radostí. Zavolejte, až budete chtít klíč. Je to kousek od nádraží, kdyby chtěl někdo každý den stejně jako já dojíždět do Londýna.“

„Takže pořád pracujete na ministerstvu zahraničí?“ zeptala se Juliet.

„Uvízla jsem za stolem.“ Uvědomila si Alanův znepokojený pohled. Snad se i po takové době nebojí, že kdyby se nějaký vysoký státní úředník nechal obměkčit

a nabídl jí místo v zámoří, ihned by po něm skočila a byla by pryč?

Udělal bych to? napadlo ji. Proto jsem tak neochotná uvázat se k trvalému vztahu, dokonce i s Alanem? Ví, že ačkoli konečně bydlíme pod jednou střechou, přestěhovala jsem se k němu jen proto, že se můj dům stal na přechodnou dobu neobyvatelným.

Alan vedle ní vypadal nervózně. Opíral se o knihovnu, vklíněn mezi Meredith z jedné strany a objemnou postavou Jamese Hollanda z druhé. „Je milé, že jste se tu opět ukázala,“ obrátil se k Juliet a pokusil se vybojovat si trochu prostoru.

„Nemohla jsem si tu velkolepou oslavu nechat ujít!“ O něco smutněji dodala: „Taky jsem to musela spojit s pracovní návštěvou – ve Fourways.“

„U slečen Oakleyových?“ vyhrkl Geoff. „Neříkej mi, že nějaký tvůj zámožný šejk chce bydlet ve Fourways a je ochotný za to zaplatit dámám Oakleyovým hromadu peněz?“

„Ne – žádný šejk by se na takový dům ani nepodíval. Je příliš zchátralý. Šla jsem tam, protože mi Damaris Oakleyová napsala a požádala mě, abych se u nich zastavila.“ Zaváhala. „Asi není žádným tajemstvím, že se Damaris a její sestra léta potýkají s finančními potížemi. Rozhodly se dům prodat a přestěhovat se do pohodlného bytu, nejlépe přízemního někde u moře. Když jsem u nich byla, prohlédla jsem si dům velmi důkladně, abych si udělala představu, kolik peněz by v případě prodeje mohly investovat, a taky jsem si v první chvíli myslela, že by se mohl hodit některému klientovi. Ale po prohlídce jsem od toho nápadu upustila.“ Našpulila rty. „Abych byla upřímná, bude těžké ho v současném stavu prodat. Jim ale nic jiného nezbyvá, protože další kapitál nemají.“

„Předpokládám, že i zahrada vypadá hrozně,“ pozna-

menal Alan Markby. To byl na celé situaci jediný aspekt, který ho zajímal.

„Vlastně je na tom líp než dům. Nějaký dědula zahradu udržuje, a to gratis. Je to jeho koníček.“

„Ron Gladstone,“ přikývl James Holland. „Za to můžu já. Myslím, že to funguje docela dobře, kromě občasného handrkování kvůli stavebním úpravám.“

Juliet se obrátila k bratrovi. „Sestry Oakleyovy jsou vynikajícím příkladem lidí, kterým můžu pomoci, Geoffe. Nemají auto ani energii, aby jezdily po celém venkově a hledaly byt. Damaris se mě zeptala, jestli bych jim nepomohla, a já jí to slíbila.“

„Bez urážky,“ prohodil Geoff, který se aspoň zatím držel na uzdě, „ale nepotřebují dům prodat dost drah, pokud ti mají zaplatit přemrštěný honorář?“

Tentokrát se na něj neutrhla. „Náhodou jim žádný poplatek neúčtuju. Znáš ty staré dámy celý život, probaha! Určitě si najdu čas, abych se při hledání nemovitostí pro jiné klienty poohlédla po nějakém bytě.“

„Jsi drahoušek,“ promluvil James Holland. „Je od tebe moc hezké, že věnuješ čas tomu, abys Oakleyovým pomohla.“

„Nejsem *tvůj* drahoušek,“ ohradila se bojovně, „a ani *nikoho* jiného! Nechovej se ke mně jako k děcku, Jamesi.“

„Copak to někdy dělám?“

„Kdyby vás zajímalo travičství ve viktoriánském období, Jamesi...“ začal Geoff.

„Nebudeš jim doufám vyprávět o Oakleyho případu,“ přerušila ho Juliet. „Není lepší na něj zapomenout?“

„Myslíte záhadnou smrt Cory Oakleyové?“ zeptal se Alan Markby. „Dobře ho znám, ale jestli o něm chcete ostatním povědět, nebudu vám kazit zábavu.“

„Já o něm nic nevím,“ přihlásil se James Holland.

„Ani já ne,“ připojila se Meredith okamžitě.

„Je to hrozná tragédie,“ protestovala Juliet. „Nech si ji prosím pro sebe, Geoffe.“

„Jamese a Meredith to zajímá,“ trval na svém Geoff. „Ale když už o ní nemůžu vyprávět, mám aspoň spoustu poznámek, kdyby si je někdo z vás chtěl vypůjčit. Pravděpodobně víte, že časem chci o kontroverzních soudních případech napsat knihu. Tedy až budu mít někdy čas, pokud se to vůbec stane. Bohužel rodina mi nijak nepomáhá. Dávají mi jasně najevo, že kvůli mně nehodlají odhalovat stará rodinná tajemství. Zrovna včera jsem si náhodou prohlížel Oakleyův spis. Mám ho v pracovně na stole. Chce si ho někdo z vás vzít s sebou, až bude odcházet? Všechno jsem si uložil na disk.“

Meredith a James Holland na sebe pohlédli.

„Dáma má přednost,“ ustoupil James galantně. „Počkám, až to dočtete, Meredith.“

Geoff se rozzářil. „William Oakley byl obviněn z vraždy manželky Cory. Měl obrovské štěstí, že vyvázl! Řada lidí se dostala na popraviště kvůli mnohem chatrnějším důkazům.“

„Viděla jsem Williamův portrét v jedné nepoužívané místnosti ve Fourways,“ vložila se mu Juliet nečekaně do řeči. „Narazila jsem na něj, když mě Damaris prováděla po domě. Uvedlo ji to do velkých rozpaků. Škrobeně oznámila: ‚To je můj dědeček!‘ a chvatně mě pobídla, ať jdu dál. Když se ke mně obrátila zády, ohlédla jsem se, abych se na plátno podívala. Podle toho obrazu byl kdysi velmi pohledný. Měl husté vlnité černé vlasy, bujný knír a brunátnou pleť, jako by si rád často přihnul!“ Juliet mávla rukou a ponuře se ušklíbla. Jakmile zjistila, že se na ni všichni dívají, zrudla. „Tak dobře,“ hájila se. „Byla jsem zvědavá! Netvrdím, že to není *zajímavý příběh*, jen je hrozný. Stačí se na Williama podívat a vidíte typ muže, který je schopen zavraždit manželku.“

„Zločinecké rysy,“ zamyslel se Markby. „Kdysi to byla velmi populární teorie, ale teď ji odborníci všeobecně zavrhují. Co se stalo s Williamem po soudním procesu? Po takovém skandálu ho těžko mohli přijmout v místní společnosti.“

Geoff pokrčil rameny. „Rád bych vám řekl, že ho čekal nepříjemný konec, ale ve skutečnosti nikdo neví, kam se poděl. Pochopitelně kolovaly klepy, lidé se mu vyhýbali a obě rodinné větve mu vzhledem ke zničené pověsti daly jasně najevo, že by měl odejít co nejdál. Proto odjel do ciziny a už o něm nikdy nikdo neslyšel. Tak se tehdy řešily rodinné skandály. Jejich syn vyrostl v péči příbuzných. V jednadvaceti požádal soud, aby otce zákonně prohlásili za mrtvého. Asi tím chtěl potvrdit vlastnický nárok na dům a rozlehlé pozemky. Ačkoli bylo vedeno rozsáhlé vyšetřování, nezůstala po Williamovi ani stopa a nikdo od něj nedostal žádný dopis. Značné manželčino jmění přešlo závětí na jejich syna. William, který téměř žádnou hotovost neměl a jeho majetek spočíval ve Fourways, zmizel, jako by se po něm slehla zem, a byl prohlášen za mrtvého.“

Jeho syn se díkybohu nepotatil. Žil šťastně se svou manželkou a rodinou ve Fourways, ačkoli se říkalo, že ze ztráty svého jediného syna Arthura se už nevzpamatoval. Žádná z jeho dcer se nikdy nevdala. Teď, jak Juliet říkala, jsou obě staré a netěší se dobrému zdraví. Nepřekvapuje mě, že se chtějí přestěhovat do vhodnějšího prostředí. Přesto je smutné, když si představím, že po tak dlouhé době opouštějí Fourways poslední z rodu Oakleyových. Jejich rodina tam žila nejméně sto třicet let. A abych byl upřímný, neumím si představit, že budou šťastné v nějakém malém moderním bytě, kde jim sousedé budou koukat do oken.“

Meredith o tom dlouze přemýšlela. „Je to smutný, ale možná ne tak neobvyklý příběh. Nemyslím tu vraždu, ale

postupně vymírající rodiny, ztenčující se úspory, staré domy končící v havarijním stavu. Kdo si v nich může dovolit žít kromě populárních hvězd, bohatých šejků a hrstky úspěšných obchodníků?“

„Úspěšní podvodníci,“ povzdychl si Markby smířeně. „Ti rádi rozhazují peníze a žijí ve velkém stylu.“

„Ve Fourways tak žít nebudou,“ pronesla Juliet hlasem člověka, který ví, o čem mluví – a vysloužila si tak Alanův zvědavý pohled. „Nebo to aspoň nepředpokládám,“ dodala chvatně. „Nedívejte se na mě tak, Alane. Všichni mí klienti jsou velmi úctyhodní. A Fourways, jak už jsem řekla, je chátrající díra.“

Opět se k nim přihrnula zardělá a udýchaná Pam Painterová. „Ani mi to neříkejte! Vím, o čem si povídáte.“ Obrátila se k Markbymu. „Víte snad, Alane, že za Geoffovy výlevy můžete vy? Vždycky, když sem přijdete, skončíte u řeči o násilných úmrtích.“

„Ten chudák za nic nemůže,“ zastal se ho Geoff. „Dává mi příležitost, abych se radoval ze svého koníčka. Ale teď náhodou mluvíme o prodeji Fourways. S vraždou to vůbec nesouvisí.“ Obrátil se k Meredith a pošeptal jí: „Až budete odcházet, dám vám tu krabici s papíry. Jen buďte opatrná, ať ji Pam nevidí!“

3. KAPITOLA

1889

Začínalo svítat. Dva muži stáli vedle sebe pečlivě zachumláni před ostrým větrem a znepokojeně se dívali na obzor. Poslední hodinu strávili zde na hřbitově, kde jediné přístřeší poskytovalo závětrí nedaleké hrobky. Z tohoto smutného místa pozorovali, co se děje pár metrů od nich. Několik mužů se lopotilo kolem vykopané jámy v zemi. Dva ji stále pilně prohlubovali a vyhazovali z ní hlínu. Další dvojice držela lucerny. Mlčeli. Kov zvonil o kamínky a štěrk. Občasné zašustění v přerostlé trávě kousek od nich prozrazovalo, že tam cupitá nějaké zvířátko, vyplašené v tuto časnou hodinu nečekanou lidskou přítomností.

Necelého půlmetru od jámy stál v ponurém tichu strážník v nepromokavém plášti. U nohou měl položenou otevřenou krabici se skleněnými nádobami. Občas na ně pohlédl, jako by se ujišťoval, že mu je nikdo nepozorovaně neodnesl.

Poslední osobou v hloučku byl drobný muž s brýlemi, který pobíhal kolem ostatních, v jedné ruce držel lopatu a v té druhé sklenici podobnou dalším v krabici. Na rozdíl od zarputile mlčících kopáčů čas od času zaníceně vyhrkl: „Ještě minutku, musím si odebrat vzorek. Držte to pořádně, slyšíte?“

„Heleďte, Woode!“ promluvil vyšší z obou mužů stojících u hrobky. Jeho mohutnou postavu ještě zvýrazňovala dlouhá pláštěnka a cylindr, který v tomto prostředí

působil nevhodně. „Nemůžou si ti chlapi pospíšíť? Vyjde slunce, lidi půjdou do práce a sejde se tu dav zevlounů.“

„Ano, sire Herberte,“ souhlasil jeho společník, který byl mnohem praktičtěji oblečen – v hubertusu a s buřinkou naraženou řádně přes uši. Aby se lépe ochránil před nepřízní počasí, omotal si vlněnou šálu několikrát kolem krku a přes bradu, takže jeho hlas zněl tlumeně a nezřetelně. Mírným tónem dodal: „Ale na povel to tu má ten vědec.“

Sir Herbert zabručel. Zodpovědnost za zdržení nespočívala na místních mužích, ale na analytikovi půdy, který se sirem Herbertem přicestoval z Londýna.

V tu chvíli kostelní hodiny jednou odbily. „Vidíte?“ utrousil sir Herbert mrzutě. „Je čtvrt na šest.“

Od odpovědi uchránil Wooda výbuch kašle po jejich pravici.

„Ten chlap mi leze na nervy!“ postěžoval si sir Herbert podrážděně.

Oba se obrátili k místu, odkud kašel přicházel, a upřeli tvrdý pohled na muže v černém obleku, který se na ně omluvně podíval. „Mám rýmu!“ zavolal. Kvůli jeho soužení to bohužel vyznělo jako: „Báb rýbu!“ Jako by si to přál ještě potvrdit, vytáhl velký bílý kapesník a zatroubil do něj.

Sir Herbert znechuceně zabručel. Wood mu klidným hlasem připomněl: „Musíme tu mít zřízence pohřebního ústavu. Poznává rakev – až se k ní dostaneme.“ Vrhel znepokojený pohled na kopáče, které vědec, chystající se naplnit sklenici hlínou, opět zdržel.

„Vím, proč tu je,“ odsekl sir Herbert, „ale kvůli tomu rámusu, jaký dělá, někdo brzy pohřbí jeho!“

Při té urážce od nich funebrák uraženě podstoupil. Rychle se rozednívalo. Kolem nich se nořily z přítmi tvary budící dojem, že se dav zevlounů, kterého se sir Herbert obával, objevil v podobě kamenných cherubínů a andělů. S mramorovými pažemi sepjatými hrůzou sledovali strnu-

lýma očima znesvécování i živé lidi, kteří ho způsobili. Světly pruh na obzoru se změnil v narůžovělý opar.

Woodovi prolétlo hlavou staré pořekadlo: Ranní červánky stáhnou moldánky. Doufal, že to není zlé znamení. Stejně jako sir Herbert z ministerstva vnitra i on si toužebně přál být odsud pryč. Neměl hřbitovy rád a okázalé sochy se mu přičily. Kdysi řekl v žertu své dceři Emily, že až přijde jeho čas, chce jen prostý náhrobní kámen s nápisem:

*Zde leží Jonathan Wood.
Jestli udělal něco zlého,
udělal i něco dobrého.*

Emily to nepobavilo. Vlastně vypadala tak smutně, že se jí pokorně omluvil a několikrát zopakoval, že se cítí skvěle. Opravdu mu nikdy nebylo líp. Ne, vůbec nic ho nebolí.

Sir Herbert tichým hlasem prohodil: „Povím vám, Woode, že ministerstvo z toho vůbec nebude nadšené. Krucinál, nemáme nic jiného než výpověď propuštěné hospodyně a spoustu místních klepů. Obávám se, že jestli dojde na soudní přelíčení, obhajoba bude mít velký den. Nebýt toho, že otec té mrtvé má ve vládě přítele, tahle exhumace by se vůbec nekonala!“

„Je to klasická souhra okolností,“ pravil Wood a povystrčil bradu ze šály. „Pan Oakley má ve městě špatnou pověst. Své peníze utratil ještě předtím, než se s tou bohatou ženou oženil. Kdyby měl špetku rozumu, přestál by se honit za každou sukni, ale zřejmě si nemohl pomoci. Manželka mu hrozila odlukou, a tak,“ zakončil Wood lakonicky, „ji oddělal.“

Vysloužil si tím nevrlou odpověď: „Nic jiného než okolnosti nemáme! Ale soudce to musí dokázat, sakra! Jestli to ten chlap udělal, šel na to zatraceně chytře. Při

původním vyšetřování nikdo nepochyboval, že ta smrt nebyla ničím jiným než tragickou nehodou. A další věc. Ten vědec si nabral vzorky z celého hřbitova. Když najde arzen i někde jinde, celý případ vyletí oknem. Nestalo by se to poprvé ani naposled.“

Wood zasmušile připustil, že je to pravda. A jestli se to stane znovu, bude vědět, komu má přičíst vinu. Městečko Bamford nebylo velké, ale pro okolní vesnice znamenalo důležité obchodní centrum. Od místní policejní stanice se očekávalo, že bude udržovat zákon a pořádek v širokém okolí. Proto tu inspektor vyšetřoval i takové drobné přestupky, u kterých se jiná městečka spokojila nanejvýš se seržantem. Ne že by do toho zapadákovala poslali skutečně prvotřídního detektiva. Ne, hodili to na Wooda. Měl dokonce podezření, že ho povýšili jen proto, aby zabili dvě mouchy jednou ranou. Tvrdě dřel a dosáhl v práci mnoha úspěchů, ale nebyl typem muže, který by ve společenských kruzích dělal velký dojem. Zdráhavě ho povýšili na inspektora a jistě si mnuli ruce, že ho dosadili právě do Bamfordu. Zachránil je před tím, aby museli odněkud odvolat nějakou vyšší šarži.

Nevadilo mu to. Měl to tu rád a mezi místními obyvateli se cítil příjemně, ať už ve městě, nebo na venkově. Líbilo se mu, že má na starosti vlastní rajon. K ruce měl seržanta a dva strážníky, z nichž jeden právě dohlížel na exhumaci. Všichni byli stejně jako on slušní a spolehliví lidé, ale nebyli předurčení pro větší slávu.

Nyní se však nečekaně objevila příležitost, jak si udělat jméno. Ne že by ho to nějak zvláště těšilo. Přesto kdyby se mu podařilo usvědčit tak vysoce postaveného muže, jako byl William Oakley...

Náhlé pozastavení práce v okolí hrobu upoutalo jeho pozornost. Strážník se k nim doplahočil přes hrbolatou zem a obrubní kameny. Zasalutoval.

„Narazili jsme na rakev, pane.“

„Dobře,“ přikývl Wood s úlevou. „Teď už to dlouho nepotrvá, sire Herberte. Strážníku, zaveďte tam toho pohřebáka.“

Ale jako by se zaměstnanec pohřebního ústavu rozhodl, že se za vzniklá příkoří pomstí, zamířil k příslušnému místu pomalým majestátním krokem. Muž, který držel lucernu, posvítil do jámy. Funebrák se nad ni nebezpečně naklonil. Trvalo mu tak dlouho, než totožnost rakve potvrdil, že se Wood bál, aby ho sir Herbert nezahrnul palbou nelichotivých slov. Pak se od hrobu opět odvrátil a vydal se vznešeným krokem zpět. Možná ani jinak chodit neuměl.

„Ano,“ zahuhlal, „je to ta rakev, pánové. Štítek se jménem je zcela zřetelný.“ Vytáhl kapesník a znovu se vysmrkal.

„V tom případě si pospěšme, ať už to máme z krku!“ zabručel sir Herbert.

Muž si strčil kapesník do kapsy a vstřícně navrhl: „Možná by bylo lepší, pánové, kdybyste nejdřív nechali otevřít víko a ještě okamžik počkali tady na čerstvém vzduchu.“

V tu chvíli kostelní hodiny odbily šestou.

„Nemáme čas!“ zavrčel sir Herbert.

Wood ho mírným hlasem varoval: „Bylo by to určitě příjemnější...“

„Tak dobře,“ uznal sir Herbert. „Ale udělejte to rychle!“

„Jenkinsi!“ zavolal Wood na strážníka. „Jakmile vytáhnou rakev a – ehm – vyvětrají ji, postarejte se, aby jámu bezpečně zakryli prknem. Nechceme, aby tam někdo spadl. A radši tu zůstaňte hlídat. O žádné zvědavce nestojíme.“

„Ano, pane,“ přisvědčil strážník zasmušile.

„Nemějte obavy,“ dodal Wood povzbudivě. „Jakmile se dostanu na stanici, pošlu Bishopa, aby vás vystřídal.“

Jenkinsův výraz, který byl teď v ranním světle jasně viditelný, prozrazoval, že si poslední výrok vyložil po svém: Ale nejdřív si dám pořádný dvojité drink!

4. KAPITOLA

„Jsi nějak zamlklá,“ poznamenal Alan, když jeli nocí domů. „Při tomhle světle nemá smysl, aby ses snažila přechíst to, co ti Geoff dal.“

„Musela jsem do těch papírů aspoň nakouknout.“ Meredith omluvně zavřela krabici na svých kolenou. Reflektory auta se odrážely ve výlohách okolních budov a na kalužích, které po přeháňce zůstaly na chodníku, tančily odlesky. Po nesnesitelném horku na večírku u Painterových bylo příjemně chladno.

„Bylo mi tam hrozné vedro, co tobě?“ Obrátila hlavu a zadívala se na jeho profil. „Myslela jsem si, že vaším patologem je doktor Fuller. Nevěděla jsem, že využíváš Geoffových služeb.“

„Fuller je náš stálý a vynikající patolog, ale není odborník na jedy. Takže když máme my nebo Fuller něco z obo-ru, posíláme to na oddělení Geoffovi. Má pravdu, že záměrné otravy nejsou v dnešní době tak časté jako kdysi.“

Z hospody se vyhrnul hlouček lidí a postával na chodníku. Když Alan projížděl kolem, zpomalil. Mezi třemi mladíky došlo k hádce a ostatní ta scéna přitahovala jako magnet železné piliny. Naštěstí se v tu chvíli objevilo policejní auto a zaparkovalo tak příhodně, že posádka měla před sebou všechno jako na dlani. Alan šlápl na plyn a jel dál.

Meredith si oddechla a on na ni letmo pohlédl.

„Promiň, ale jsem policista. Nemůžu odjet od případných problémů, dokud nemám jistotu, že je všechno pod kontrolou.“

„Předpokládám,“ prohodila nevlídně, „žes to hodlal vyřešit sám.“

„Jen v nezbytném případě. Každý policista má povinnost zasáhnout, když vidí, že se schyluje k porušení zákona, a nezáleží na tom, jestli je ve službě.“

„Tak si příště zavolej někoho na pomoc. Nemusíš tam vtrhnout jako Superman a všechny pozatýkat sólo.“

Mlčel a Meredith věděla, že ho její kritika podráždila. Přesto měla právo na vlastní názor, a protože byla s ním, pravděpodobně by do toho byla také zapletena. Ti chuligáni se mohli pustit i do auta.

Po chvíli ticha, když už hrozilo, že ho ani jeden z nich nebude chtít prolomit, učinila první krok a prohodila: „Měla jsem jen strach, nic víc. Nechci se kvůli tomu hádat.“

Vycítila, že se uvolnil. „Nedovolil bych, aby ti někdo ublížil.“

Jak bys mě asi ochránil proti bandě opilců? pomyslela si, ale nezeptala se ho. Hlavou jí prolétlo: Potíž je v tom, že jsem zvyklá starat se sama o sebe. Kdybych tu byla jen já, vyhodnotila bych situaci a vyhnula se jí. Za volantem bych šlápla na plyn a profičela kolem. Jenže v současnosti už sama nejsem, aspoň ne od chvíle, kdy jsem se nastěhovala k Alanovi. Nemůžu si na to zvyknout. Začínáme se hádat, což jsme dřív nedělali. Taky jsme se občas nepohodli, to ano, ale neutrhovali jsme se jeden na druhého. A on nemluvil o tom, že by mě chránil, probaha! Co se to se mnou děje, že se chovám jako malá?

Ta myšlenka navodila další asociaci a Meredith bezmyšlenkovitě prohodila: „Všiml sis, jak se Geoff a jeho sestra hádali? Je mu něco přes čtyřicet jako tobě, ona se přehoupla přes třicítku jako já. Ale když se sejdou, jako by se z nich zase staly čtyřleté děti.“

„No a? O nic nejde,“ namítl. „Laura je moje sestra a taky se hádáme.“

Zatímco mluvil, dojeli k domu a zastavili.

„To ano,“ připustila Meredith neochotně. „Ale ty a Laura spolu nesoupeříte jako sourozenci Painterovi. Myslela bych si, že z toho už vyrostli.“ Ze strachu, aby to nepřerostlo v další neshodu, dodala: „Jenže já byla jedináček – takže co můžu vědět?“

Při posledních slovech vešli do domu. Alan stiskl vypínač a rozsvítil na chodbě. Hodil klíče od auta na telefonní stolek a zeptal se: „Opravdu chceš dál hledat společné bydlení?“

Pohled, který se v jeho modrých očích objevil, v ní vždy vyvolal pocit, že se ocitla v nesnázích. Znervóznilo ji to, přestože nebyla z ničeho podezřelá a nemusela se mu zpovídat. Chtěl po ní pravdu, ale tu mu Meredith říct nemohla, protože ji neznala. Přesto měla dojem, že mu musí odpovědět.

„Proč si myslíš, že nechci?“ vyhnula se odpovědi, zbytečně pečlivě odložila krabici s papíry a protáhla se kolem něj do kuchyně.

„Neříkám, že o tobě pochybuju. Jen mě překvapilo, že jsi žádala Juliet, aby pro tvůj dům našla nájemníka, a ne kupce.“

Tak odtud vítr vane! „Už chápu.“ Obrátila se od dřezu. „Podívej, jsem zkrátka praktická. Tohle je tvůj dům, nevyhovuje nám, a jestli spolu máme žít, musíme se přestěhovat jinam.“

„Já vím. Nikdy by mě nenapadlo, že tu budu bydlet ještě s někým. Koupil jsem ho jen proto, abych měl kde přespat a uložit si věci.“

„Ale co když nám to nebude klapat, Alane? Nechce se mi za sebou pálit mosty a uklidňuje mě pomyšlení, že mám kde bydlet, kdybych to zase někdy potřebovala. Pronájem by pokryl hypotéku a prodat dům můžu později vždycky.“ Otočila se k němu zády a pustila studenou vodu. Konvice se začala plnit. „To neznamená,

že tě nemiluju. Spíš pochybuju sama o sobě. Snažila jsem se ti to vysvětlit už dřív.“

Přistoupil k ní, objal ji kolem pasu a políbil na krk. „Chápu. Trvalo mi tak dlouho, než jsem tě přemluvil, aby ses ke mně nastěhovala, že nemůžu uvěřit vlastnímu štěstí.“

„Neříkej hop, dokud jsi nepřeskočil! Jednou možná budeš proklínat den, kdy jsem překročila tvůj práh.“

„Nebudu,“ zavrtěl hlavou. „Nikdy.“

Obrátila se k němu a usmála se na něj. Znovu byl nastolen mír. Alan se nechtěl hádat o nic víc než ona.

Přesto když od ní odtáhl ruce, se zeptal: „Snad se vážně nehodláš prokousat celou tou krabicí s Geoffovým průzkumem?“

Jeho tón jí připadal až přehnaně kritický. Naježila se.

„Samozřejmě že hodlám. Místní historie mě zajímá.“ Voda v konvici začala vřít. „Dáš si čaj nebo instantní kafe?“ zeptala se. „Kdybys chtěl, mohla bych udělat i kakao.“

„Toho mě ušetři,“ zabručel. „Kakao si nechám na dobu, až budu senilní. A místní historie? Proboha! Žene tě jen zvrácená zvědavost.“

„To není pravda! Co ti na tom tolik vadí?“ Řekla to takovým tónem, že to vyznělo jako: Co je ti do toho? Snad se nebudou přít kvůli historii rodiny Oakleyovy? „Zajímá mě to z lidského hlediska,“ dodala opatrně. „Že byl muž obviněn z vraždy své manželky, kterou kdysi určitě miloval.“

„Určitě?“ opakoval Alan pochybovačně. „Cora Oakleyová byla velmi bohatá. William měl jen dům zatížený dluhy.“

„V tom případě musela přinejmenším *ona* milovat *jeho*.“

Markby ji při řeči pozoroval, její zardělý obličej i to, jak se vyhýbala jeho pohledu. Něco ji trápilo a souvise-lo to s nimi. Panebože, prosil v duchu. Kéž se neopakuje to, co s Rachel. Když jsme se vzali, byli jsme šťastní.

Samozřejmě jsme byli mladí a naivní. Měli jsme pochopit, že nám to nikdy nemůže vyjít. Rachel nesnášela moje povolání a nechtěla být manželkou policisty. Vždycky k mé práci přistupovala jako k nemoci, z níž se časem vyléčím, dám výpověď a najdu si něco, co se jí bude zamlouvat víc – se spoustou společenské zábavy, cestováním, večírky a parádními šaty.

Jeho mlčení upoutalo Meredithinu pozornost víc než jakékoli poznámky. Zvedla hlavu a upřela na něj velké hnědé oči. Všiml si, že má rozmazanou řasenku. Ta drobnost v něm vyvolala tak silnou vlnu emocí, až ho to zabolalo. Tohle je láska, pomyslel si. Je tak mocná, že není divu, že se jí lidé bojí. I Meredith z ní má strach. Opravdu jsem ten příslovečný hlupák, který se žene do něčeho, před čím všichni varují?

Drsnějším hlasem, než původně zamýšlel, se zeptal: „Myslíš, že láska všechno vyřeší? Znáám lidi, kteří kvůli lásce dokázali i zabít. K vraždám nemusí docházet jen z hrabivosti nebo nenávisti.“

Jeho zanícený tón ji vyplašil. Nastalo další rozpačité ticho.

Markby pokrčil rameny. „Tak či onak je k usvědčení vraha zapotřebí víc než jen motiv. Znal jsem lidi, kteří měli spoustu motivů i příležitostí a někdy i násilnou minulost. Vůbec jsem nepochyboval, že to jsou vrazi, a oni zas věděli, že si to myslím. Přesto se mi dívali do očí, tvrdili, že nic neudělali, a já jim nedokázal opak – stejně jako nikdo v minulosti nedokázal, že William Oakley manželku zavraždil. *Mohl* to udělat, ano, ale dokázat to je něco úplně jiného.“

Vypadal jako člověk hledící zpátky do minulosti. „Všichni policisté takové případy nenávidí,“ pokračoval. „Některí jimi začnou být posedlí a léta se trápí a doufají, že se objeví nový střípek důkazu nebo se podezřelý začne chovat příliš sebejistě a prozradí se sám. Někdy

se to opravdu stane a nakonec ho dostaneme, ale pokud už stál před soudem a byl osvobozen, tak pochopitelně ne. V tom případě se ti vysměje. Ale znám policisty, kteří přesto pátrali stále dál, protože se chtěli ujistit, že měli pravdu, ačkoli byl ten ničema už mimo dosah zákona.“

„Jsi neústupný,“ pronesla Meredith vážným hlasem. „A nikdy se nevzdáváš.“

„Ne,“ souhlasil. „Nikdy se nevzdávám.“

„Geoffe?“ zašeptala Pamela do tmy.

Manžel se na vedlejší posteli zavrtěl a zamumlal: „Co je?“

„Jak myslíš, že to dnes večer proběhlo?“

Viděla, jak se vyboulený tvar pohnul a převrátil se. „Všechno bylo fajn. K čemu ty starosti?“

„Ten večírek mě netrápí, proboha! Myslím na Juliet – a na Jamese Hollanda.“

Geoff Painter se prudce posadil, až pružiny v druhé posteli zavrzaly. „Panebože, Pam, nech to být. Zním svou sestru. Vyletěla by z kůže, kdyby si myslela, že jí někoho dohazuješ.“

„Nedohazuju!“ ohradila se pobouřeně. „Znají se už léta a přátelí se. Jsou si oba podobní...“

„To nedává smysl. Stejně tak bys mohla říct, že uzenáče jsou dobré, sněhové pusinky jsou taky dobré, takže uzenáče se sněhovými pusinkami musí být vynikající!“ namítl.

S povzdechem se zabořila zpátky do polštáře. „Že jsem se tě vůbec ptala!“ Po chvíli pokračovala: „To, jak Juliet říkala, že sestry Oakleyovy prodají dům a odstěhují se jinam, pro ně musí být hrozně stresující. Obě se tam narodily. Damaris je dvaosmdesát a Florence osmdesát, nebo to tak aspoň odhaduju. Co se stane se všemi jejich věcmi?“

„Půjdou do výprodeje a místní bazary je nabídnou k prodeji.“

„To nebude tak jednoduché. Co rodinné památky jako portrét ničemného Williama, o kterém nám Juliet vyprávěla? Všechno s sebou jistě nese vzpomínky. Bude to, jako by prodávaly nebo rozdávaly kousky sebe samých. Zbavovaly se vlastního života.“

„Vím, co myslíš,“ řekl po chvíli, „a asi máš pravdu. Ale na druhou stranu, ty ani já jsme se zatím tak vysokého věku nedožili. Třeba jsou připravené odpoutat se od minulosti, možná se jí dokonce chtějí zbavit. Co když nepovažují nábytek a viktoriánské starožitnosti za památky, ale spíše za břemeno, od kterého si potřebují ulevit? Jestli si o ně děláš starosti, promluv si s Juliet, nejspíš o tom už přemýšlela.“

Geoff si načechral polštář a znovu si lehl. „Moje sestra je velmi schopná. Myslím, že v tom ohledu by se s tebou mohla klidně měřit, Pam – ale ani ona by se nesnažila řídit někomu milostný život. Zahráváš si s ohněm!“

„Někdy, Geoffe, plácáš nesmysly,“ utrousila jeho manželka nakvašeně. „A mimochodem, viděla jsem, žes dal tu krabici Meredith.“

„Vážně? Projevila zájem,“ ohradil se vzdorovitě.

„Jak může být někdo tak posedlý něčím,“ nevědomky opakovala slova Alana Markbyho, „co se stalo tak dávno a na čem už nezáleží?“ Než to stačil podpořit nějakým argumentem, energicky dodala: „Už spi!“

„Kdyby to záleželo na mně...,“ zamumlal z druhé postele.

Na opačné straně města Alan tvrdě usnul. Meredith vyklouzla z postele a přehodila přes sebe župan. Sešla do přízemí, uchopila Geoffovu krabici a odnesla si ji do kuchyně. Připadala si jako dítě, které o půlnoci podniká

nájezd na ledničku. Posadila se ke stolu a nedočkavě rozvázala provázek. Sundala víko a uvnitř našla hromadu papírů – okopírovaných novinových výstřižků a soudních přepisů, které někdo úhledným rukopisem opatřil poznámkami. Na dně leželo několik zápisníků spojených gumičkou. Na vrchním stálo stejně ozdobným rukopisem jméno *Stanley Huxtable*. „Co to je?“ zamumlala Meredith. „Geoff nejspíš zapomněl, že to tu má, jinak by to nedal z ruky.“ Další poznámky byly psány kuličkovým perem – Geoffovým písmem. Meredith si je rozložila před sebe na stůl a uvažovala, odkud má začít.

5. KAPITOLA

Nedalo se očekávat, že William Oakley nově zahájené vyšetřování manželčiny smrti uvítá. Inspektor Jonathan Wood pomalu kráčet po příjezdové cestě k Fourways a přitom ho napadlo, že výslech se mu bude líbit pravděpodobně ještě méně.

Vedle Wooda šel zavalitý a rudolící seržant Patterson. Nebylo nutné se na něj dívat, aby člověk věděl, že na něho Fourways dělá hluboký dojem. Pokud šlo o Wooda, novogotický styl, který ho provázal celý život, se mu moc nelíbil. Měl raději staré palladiovské prvky z dob svých rodičů, které vyhovovaly jeho smyslu pro správnost a vyváženost. Tady stačí jediný pohled, pomyslel si znechuceně. Do kostela se zašpičatělá okna hodí, ale do rodinného domu ne. A tahleta věžička – na co jen architekt myslel?

„Rapunzel, Rapunzel,“ zarecitoval mimoděk, „spust dolů své zlaté vlasy.“

„Prosím, pane?“ zeptal se seržant Patterson překvapeně.

„Copak se nepamatujete na *Pohádky bratří Grimmů*, seržante?“

„Ne, pane, to nemohu říct.“ Patterson zamýšleně svraštil čelo. „O Jeníčkově a Mařence,“ dodal nejistě.

Člověk nemůže vědět všechno. Wood se nad ním smíloval a vysvětlil mu, jak to s tou vížkou myslel.

„Aha, pane,“ rozzářil se Patterson. „Je moc pěkná. Celý dům je velmi elegantní. Prostě nádherný.“

Wooda to trochu podráždilo. „Nejsme tady, abychom k němu posvátně vzhlíželi a před majiteli se plazili po kolenou, jasné? Oakley je možná džentlmen, ale taky mizera.“

„Ano, pane,“ přitakal Patterson poslušně.

Možná by bylo lepší, kdybych ho s sebou nebral, pomyslel si Wood. Poznámky mohl psát strážník Bishop. Ten neprojevoval takovou úctu k autoritám a rozlehlý dům se šviháckým džentlmenem by na něj nejspíš neúčinnil žádný dojem.

Dveře otevřela služebná v naškrobeném čepečku s pentlemi a v zástěře, která byla tak čistá a nažehlená, že vypadala jako z cukru.

„Ano?“ zeptala se povýšeně. Na první pohled pochopila, že to nejsou urození hosté. Její výraz naznačoval, že by měli obejít dům a přijít k zadnímu vchodu pro služebnictvo.

Wood, který dobře věděl, jak rozpačitě se Patterson vedle něj tváří, se nahlas představil: „Inspektor Wood z bamfordské policejní stanice. Přišel jsem za vaším pánem. Je doma?“

Služebná vmžiku změnila postoj. Teď když znala totožnost návštěvníků, ji přemohla zvědavost. „Je venku ve stájích, pánové. Čeká na zvěrolékaře. Zchroml mu kůň.“

„V tom případě si s námi může promluvit,“ pravil Wood. „Dojděte pro něj.“

Pohodila čepcem s pentlemi. „Dobře. Chcete jít dál?“

Překročili práh a Patterson se podíval po rohožce, do které by si otřel boty. Když uviděl jen drahý turecký koberec, jeho zoufalství ještě vzrostlo.

„Vezmu vám klobouky, pánové,“ prohlásila dívka.

Přijala jejich buřinky, jako by se jimi přenášela nějaká nakažlivá nemoc, položila je na stůl v hale a uvedla hosty do malého salonku. Wood předpokládal, že někde v domě je větší, přepychovější salon, ale služebná zjevně usoudila, že tento jim postačí.

Patterson byl nyní tak rozpačitý, že se celý zpotil.

Wood se ho nevrle zeptal: „Vzal jste si zápisník, seržante? Tak se připravte, budete všechno zapisovat. A pokuste se tentokrát nedělat pravopisné chyby.“

Než se Oakley objevil, čekali dle pozlacených hodin na krbové římsě osm minut. Konečně rozrazil dveře, nepochodoval dovnitř a bojovně se na ně zadíval. Byl oblečený na projíždku, v jezdeckých kalhotách, vysokých botách a přes košili s dlouhými rukávy měl vestu. Kabát si zřejmě sundal, když prohlížel koně. Wooda zaujalo, že kvůli nim odešel ze stájí tak rychle, že si ho zapomněl znovu obléknout.

„Tuším, proč jste tady,“ promluvil Oakley výhrůžně. „Kvůli těm pomlouvačným klepům, které Buttónová šíří.“

Je to pohledný muž, pomyslel si Wood, dokonce i nyní, s brunátným obličejem. Měl tmavé kadeřavé vlasy a výrazný knír, jaký se Wood kdysi také snažil vypěstovat, ale vzhledem k dceřině veselí od toho upustil. Byl vysoký, urostlý a kalhoty mu obepínaly svalnatá stehna. Ano, dámám by se pan Oakley líbil.

„Doufám, že vám nebude vadit, když se vás na pár věcí zeptáme, pane,“ pronesl Wood.

„Samozřejmě že mi to bude vadit! Ale radši se do toho pusťme, ať už to máme za sebou. Posadte se. Vy,“ dodal k Pattersonovi, „budete zřejmě zapisovat všechno, co řeknu.“

„Ano, pane,“ vypravil ze sebe ubohý seržant. „Pokud vám to nebude činit nějaké problémy.“

Wood do něj zabodl podrážděný pohled.

Oakley se neobtěžoval s odpovědí. Posadil se na nejbližší židli a vybuchl: „Tak do toho. Začněte. Nemám co skrývat.“

„Možná bychom se mohli vrátit ke dni, kdy vaše manželka zemřela.“ Wood si přiložil ruku před ústa a odkašlal

si. „Je to bolestné téma a omlouvám se, že o něm musím hovořit.“

„Opravdu?“ Oakley se krátce uchechtl. „Děláte ze mě pitomce? Co chcete vědět? Zemřela v noci, po jedenácté.“

„Ano, pane, já vím. Ale měl jsem na mysli odpoledne. Myslím, že jste jel do Bamfordu a zastavil se v lékárně u pana Baxtera.“

„Vážně? To už ale bylo všechno řečeno při soudním vyšetřování, které proběhlo po manželčině smrti. Trpěla velkými bolestmi, protože jí vytrhli zub. Doktor Perkins jí předepsal jako lék opiovou tinkturu a u soudu to dosvědčil. Přinesl jsem ji z Baxterovy lékárny.“

Patterson horlivě škrábal klikyháky a zároveň ztěžka dýchal ústy jako vždy, když se na něco soustředil.

„Vycházeli jste s manželkou dobře, pane Oakley?“

Wood zahlédl v mužových očích záblesk. „To je pořídně troufalá otázka. Ano, vycházeli jsme skvěle, díky.“ Oakley zmlkl a potom pokrčil rameny. „Čas od času jsme měli drobné neshody, jak už to u manželských párů bývá, ale jejich povaha byla malicherná.“ Náhle upřel na Wooda přímý pohled. „Neměl jsem důvod přát si, aby manželka zemřela. Měli jsme – máme – malého syna. Copak bych se snažil připravit ho o matku?“

Wood neodpověděl. Místo toho se klidným hlasem zeptal: „Pochopil jsem, že vaše manželka byla velmi bohatá.“

„Měla nějaké jmění, ano.“

Wood našpulil rty. „Prý bylo značné, pane Oakley. Z výrobních podniků, továren různého druhu a z vlnářského průmyslu jí plynuly vysoké příjmy. Také mám dojem, že měla obchodní zájmy v nějaké londýnské společnosti – myslím, že London Chemicals.“

Oakley se na něj jízlivě podíval: „Nehrajte si na hlupáka, inspektore. Dobře víte, jak se ten podnik jmenuje. Byl jste tam – řekli mi to. Vyptával jste se na mou poslední návštěvu.“

„Která se uskutečnila měsíc před úmrtím vaší ženy,“ přikývl Wood. „Spravoval jste její obchodní záležitosti.“ Ačkoli to nebyla otázka, Oakley na ni odpověděl.

„Samozřejmě. Moje manželka byla vdaná a starala se o domácnost. Snad byste nečekal, že povede továrnu a bude se vyptávat, jakého dosahuje zisku nebo ztráty? Kromě toho, když jsme se vzali, bylo jí teprve osmnáct. Pro vaši informaci, chodíval jsem pravidelně do všech závodů, s nimiž měla co do činění. Zanedbáváním si člověk koleduje leda tak o potíže.“

To je pravda, pomyslel si Wood, a v tomhle případě to platí dvojnásob. Nahlas poznamenal: „Jste dobře známý v hráčských kruzích, pane Oakley.“

„Nevím, kdo vám to řekl.“ Oakley se odmlčel, jako by očekával, že se to dozví. Když se to nestalo, pobídl Wooda: „Takže?“

„Máte dluhy?“

Rozhostilo se ticho. Nakonec Oakley procedil mezi zuby: „Jste vlezlý, ale to asi patří k vašim povinnostem, inspektore. Mám takové dluhy jako každý normální džentlmen a pečlivě se starám o to, abych je splatil. Klidně se na to zeptejte. Všichni vám to potvrdí.“ Pak se předklonil tak prudce, až Patterson nadskočil a téměř upustil tužku. „Chápu, kam tím míříte, a můžu vám jen říct, že je to ubohost. V životě jsem žádné manželčiny peníze nezpronevěřil.“ Znovu se opřel a klidněji dodal: „To mi nemůžete přišít.“

Ne, to nemůžu, pomyslel si Wood a zmocnily se ho obavy. Ministerstvo vnitra si nepřálo tento případ znovu otevírat, a kdyby Oakleyův tchán neměl přátele na vysokých místech, vůbec by k tomu nedošlo.

Wood ve snaze vstoupit na pevnější půdu pokračoval: „Mohli bychom se vrátit k vaší návštěvě továrny London Chemicals? Máte pravdu, byl jsem tam. Vyrábějí tam ledacos. Udělalo to na mě dojem. Přípravky pro domácnost, zahradu i zemědělství... Taky jed na krysy.“

Oakley odsekl: „Je po něm velká poptávka.“

„Základ tvoří většinou arzenik,“ pokračoval Wood konverzačním tónem. „Kdysi jsem si kupoval arzenik přímo u Baxtera, zapsal ho do knihy jedů a pak prášek přimíchal do návnady. Ale v dnešní době už v domě krysy nemáme, leda tak zbloudilou myš. Zjistil jsem, že na ně skvěle zabírá pastička s kouskem sýra.“

Oakley vypadal, že by ho nejradši skopal ze schodů před hlavním vchodem. Zatnul pěsti položené na zaoblených dubových opěrkách. Možná byl nakonec dobrý nápad přivést seržanta Pattersona. Oakley si dvakrát rozmyslí, než by se s jeho statnou postavou pustil do křížku.

„Uvědomujete si, pane, že při komerční výrobě arzeniku je také produkován vysoce toxický aerosol?“

„Je to možné. Nejsem chemik.“ Oakley krotil emoce, ale hlas mu skřípal napětím.

„Určitě jste ten proces viděl. Při návštěvě továrny.“ Wood zvedl obočí.

„Možná. Už si to nevybavuji.“

„V tom případě jistě víte, že tyto výpary mají silný pach, hodně podobný česneku. Osobně je mi velmi nepříjemný,“ dodal Wood. „Nejsem zastáncem zahraniční kuchyně.“

Oakley suše utrousil: „Naznačujete, že jsem byl při svých návštěvách továrny vystaven toxickým výparům? Nemám tušení, jak páchnou. Nebo jsem aspoň neměl, dokud jste mi to neřekl.“

„Opravdu?“ zeptal se Wood. „Ale vrátíme se k noci, kdy vaše paní zemřela. Mohl byste kvůli mně zopakovat sled událostí?“

„Nechápu k čemu. Všechno už zaznělo při původním vyšetřování. Bylo to nějak takhle.“ Oakley se zamračil a spojil prsty. „Odnosl jsem opiovou tinkturu a džbán s vodou do manželčina pokoje. Nabídl jsem se, že jí určenou dávku namíchám, ale naznačila, že to udělá sama.“

U její postele hořela lampa. Popřál jsem jí dobrou noc. Dole jsem sám povečeřel, v knihovně si vykouřil doutník a přečetl noviny. Potom jsem si šel nahoru lehnout.“

Wood se zvědavě zeptal: „Zastavil jste se ještě u paní Oakleyové, abyste viděl, jak se jí daří?“

Oakley téměř neslyšně odpověděl: „Ne. Myslíte si, že toho nelituji? Předpokládal jsem, že už spí, a nechtěl jsem ji rušit. Neměl jsem tušení, že se něco děje, dokud mě Buttonová mezi čtvrt na dvanáct a půlnocí neprobudila. Nechtějte po mně, abych vám tu dobu ještě víc upřesnil, protože mě nenapadlo dívat se na hodiny. Buttonová byla rozrušením bez sebe a pořád volala, že došlo k strašlivé nehodě. Okamžitě jsem běžel do manželčina pokoje. Pomyslel jsem si, že se pokusila vstát z postele, upadla a noční košile na ní začala hořet. Utrpěla vážné popáleniny. Hned jsem poslal pacholka pro doktora, ale ten už jí nemohl pomoci. Když přišel, byla mrtvá.“

Ticho narušovalo jen tiché tikání pozlacených hodin a Pattersonovo šustění stránkami zápisníku.

Oakley velmi pomalu a zřetelně pokračoval: „Jsem přesvědčen, že k té tragédii došlo proto, že manželka byla omámena opiovou tinkturou a nedokázala ovládat své pohyby. Doktor Perkins a koroner byli téhož názoru. Ti, kdo šíří zlomyslné klepy a naznačují něco jiného, by se z toho měli zodpovídat.“

Wood mu klidně připomněl: „Hospodyně paní Buttonová se tu noc zachovala velmi statečně a pohotově. Udušila plameny příkrývkou, kterou stáhla z postele. Přesto jste ji za pouhé dva týdny propustil ze svých služeb.“

„Ano.“ Oakleyův hlas zněl chladně. Když viděl, že Wood čeká na vysvětlení, zdráhavě dodal: „Zneklidňovalo mě, že jsem ji tu neustále potkával. Připomínalo mi to tu nešťastnou událost. Cítil jsem, že už ji pod touto střechou nemůžu dál nechat, a tak jsem jí dal vynikající doporučení a měsíční plat. Odměnila se mi tím, že šířila odporné lži.“

Vstal. „Teď bych vám byl zavázán, kdybyste opustili můj dům. Každou chvíli čekám zvěrolékaře. Nehodlám už odpovídat na žádné vaše bláznivé otázky.“

Ten večer by se tu Wood s Pattersonem už stejně nic nového nedozvěděli. Seržant neskrýval radost, že vypadl z domu.

Když odcházeli po příjezdové cestě, uslyšeli dětský smích. Malý, asi čtyřletý chlapec k nim vyběhl z křoví. Jakmile uviděl cizí lidi, zastavil se.

„Pane Edwarde, vraťte se!“

Z keřů se vynořila dívka, podle uniformy chůva. Byla pozoruhodně krásná, zardělé tváře měla růžové a z otevřených úst vykukovaly dokonalé zuby. Jakmile spatřila Wooda a Pattersona, také se zastavila, ale na rozdíl od chlapce projevila spíš zvědavost než neklid. Přesto Wood nepochyboval, že pochopila, v jaké záležitosti tu jsou. Postřehl, že ačkoli krátce zamrkala jasnýma očima, jinak ji to vůbec nevyvedlo z míry. Je to pořádně troufalá slečinka! pomyslel si v duchu.

„Dobré odpoledne, pánové,“ pravila a věnovala jim milý úsměv. Došla k dítěti a zvedla ho. „Omluvíte mě? Je čas na svačinu.“

Odnesla chlapce k domu. Wooda se zmocnilo podráždění i obdiv. Vyklouzla z jejich sítě dřív, než jí stačil položit jedinou otázku.

Patterson, který se při jejím úsměvu narovnal, se opět uvolnil a zatvářil se trochu toužebně.

„Daisy Jossová,“ utrousil Wood.

„Taková kráska?“ zeptal se ohromený Patterson.

„Ano, taková kráska!“ vyštěkl Wood. „Možná by bylo od pana Williama Oakleyho chytřejší, kdyby propustil ji!“

6. KAPITOLA

Příští pondělí večer stála Meredith v hale Paddingtonského nádraží a čekala na vlak domů. Prožila náročný den a hlavní příčina jejího podráždění se jmenovala Adrian.

Měla prostornou kancelář, ale musela se o ni dělit. Uvnitř byla spousta místa a stoly se nacházely na protilehlých stranách. Až doteď to uspořádání skvěle fungovalo. U druhého stolu sedával Gerald. Ten byl však přeložen jinam a na jeho místo nastoupil Adrian.

Meredith nikdy nenapadlo, že se jí bude po Geraldovi – s jeho láskou ke klepům, zanícením pro bulvární plátky, zásuvkou plnou tyčinek Mars, dalších sladkostí a pikantních svačinek – tolik stýskat. Adrian byl z úplně jiného těsta. Mezi výhody patřilo, že byl mladý, vysoký, urostlý a měl diplom z prvotřídní univerzity. Nevýhodou bylo, že měl pleť růžovou jako uvařený garnát, světle ryšavé vlasy, nevýraznou bradu a slabost pro světle modré košile a italské obleky.

Ve starém Římě měli někteří usvědčení zločinci povahu svých přestupků vyraženou na čele jako varování druhým. Meredith se domnívala, že Adrian by mohl mít na čele klidně vytetováno *Ctižádostivost*. Rychle zjistila, že je to podlézavec, který, jak se říká, to hraje na obě strany a tajně poslouchá, co nemá. Snažil se seznámit s lidmi, kteří mu mohli pomoci s kariérou, a k ostatním byl zcela lhostejný. Zjevně usoudil, že Meredith jazyčkem na vahách jeho úspěchu nebude, a následkem toho

se k ní choval odtažitě až vyloženě hrubě. Také měla důvod se domnívat, že kdykoli odejde z kanceláře, prohrabává jí obsah přihrádek na dopisy. Geraldova zvědavost byla sice neukojitelná, ale neškodná. Ta Adrianova měla cíl. Chtěl na ni vyštourat něco, co by mohl v případě potřeby v budoucnosti použít. Vycházelo to z jeho povahy. Ten mizera měl vyděračské sklony a radoval se z neštěstí druhých. Musela si na něj dávat pozor.

Obvyklí cestující, kteří dojížděli z práce domů, se shlukovali na nádraží. Stáli po jednom nebo v malých skupinkách, v ruku drželi umělohmotné kelímky s teplým pitím a upírali oči na tabuli s odjezdy vlaků. V tuto večerní dobu se vagony rychle naplnily, a pokud člověk nechtěl polovinu cesty stát, musel, jakmile se na obrazovce objevilo číslo nástupiště, vmžiku vyrazit ze dveří haly.

Meredith nevěděla, proč si v davu všimla právě onoho člověka. Stál velmi blízko, jen pár kroků od ní. Ačkoli byl otočen zády, předpokládala, že je mladý. Měl podsaditou svalnatou postavu, na sobě džíny a přiléhavé, šedé a trochu zpocené tričko. U nohou mu ležel velký batoh opatřený visačkou ještě z letiště. Všimla si, že se dívá na odjezdovou tabuli, jako by si nebyl jistý nejen číslem nástupiště, ale ani samotnou existencí vlaku. Odkud asi přicestoval? prolétlo jí hlavou. Jede pryč, nebo se vrací? Jako by vycítil její zvědavý pohled, rychle se otočil a zadíval se na ni. Odvrátila se a předstírala, že se soustředí na něco jiného. Neobvyklé, ale přitažlivé rysy, mimořádně velké tmavé oči a malá ústa s pevně sevřenými rty na ni udělaly dojem. Zmocnila se jí nervozita, kterou připisovala pocitům viny, že byla přistižena při špehování.

Potom se na obrazovce objevilo číslo nástupiště a dav se pohnul jako stádo vyděšeného dobytka utíkajícího k otevřené bráně. Meredith se rozběhla společně s ostatními, razila si cestu kuffíkem, který pevně třímala v ruce,

a nakonec se s těžkým oddechováním a vítězoslavným výrazem zhroutila na sedadlo u okna. Ostatní cestující se tlačili a strkali, dokud neobsadili všechna místa, a ti, kteří neuspěli, zůstali nakvašeně stát na koncích vagonu, aby počkali, než ti šťastnější dorazí do cíle a vystoupí. Teprve tehdy si uvědomila, že si ten mladík sedl naproti ní.

Zastrčil batoh mezi sedadla, a když se vlak rozjel, dychtivě vyhlížel z okna, jako by to všechno viděl poprvé. Meredith, která byla stejně zvědavá na něj, využila šance a místo toho, aby se soustředila na křížovku v *Evening Standard* jako vždy, pozorně si ho prohlížela.

Odhadovala, že mu táhne na třicet, nebo už možná třicítku překročil, ale nebylo snadné to určit. Měl opálenou pleť, jako by trávil spoustu času pod širým nebem, a tmavé zvlněné vlasy, které mu na spáncích začínaly šednout. Předloktí a hřbety volně sepjatých rukou měl porostlé černými chloupky. Z oválného obličejce vystupoval dlouhý rovný nos a velké tmavé oči. Středověká tvář, pomyslela si, jako namalovaná na kostelní fresce. Ale kdoví zda patří světci, nebo hříšníkovi?

Najednou bez varování obrátil hlavu a pohlédl přímo na ni. Usmála se.

„Tenhle vlak je narvaný k prasknutí,“ prohodil. Měl výrazný přízvuk, ale příjemný a nenucený hlas. Ať už měl z této cesty jakékoli obavy, vytratily se. Uvolněně se zařadil do sedadla, aniž bral ohled na ostatní cestující, kteří se museli mačkat jako sardinky v konzervě. Meredith napadlo, že ačkoli vypadá velmi uvolněně, maskuje tím vnitřní napětí, které může kdykoli vzplanout. Připomínal jí velkou kočkovitou šelmu vyhřívající se v savaně, a přece ostražitou a neustále připravenou vyskočit.

Na jeho poznámku zareagovala o dost příkřeji, než měla v úmyslu: „V dopravní špičce je to tak vždycky.“

„Opravdu? Nejsem zvyklý na velkoměsta.“ Usmál se důvěrným, odzbrojujícím způsobem a odhalil přitom zla-

tý zub, levý špičák. Tato ukázka evropské zubařské práce posílila neškodný dojem a Meredith cítila, jak její dřívější pochybnosti slábnou. „Pocházím z venkova.“

„Ze které země?“ zeptala se dřív, než se stačila zarazit.

„Z Polska.“

Pokud si s ním nechtěla povídat celý zbytek cesty, nastal ten pravý okamžik, aby zamumlala: „Vážně?“ a rozhovor utnula. Napadlo ji, kam má asi namířeno, a mladík, jako by jí četl myšlenky, prohodil: „Jedu do Bamfordu. Znáte to tam?“

Prisvědčila a její společník zpozorněl, dychtivě se naklonil dopředu a vyzvídal: „Jaké to tam je? Znáte město dobře, i místní lidi? V životě jsem tam nebyl.“

Jeho žádost o informace působila dětinsky naléhavě. Teď už bylo pozdě, aby se schovala za *Evening Standard*. Ostatní cestující si otevřeli romány v měkké vazbě, vylovili z kufrů kancelářskou práci, tiše hovořili do mobilních telefonů nebo usnuli. Zůstala sama. Pokusila se svému společníkovi poskytnout stručný popis Bamfordu.

„Je to malé město s několika pěknými starými budovami, ale jinak je úplně obyčejné, žádný turistický cíl. V okolí byste našel spoustu malebných míst, jako jsou Bourton-on-the-Water nebo Chipping Camden, stačí se podívat do turistických průvodců či jiné literatury. Ale Bamford v tom ohledu nemá co nabídnout.“

Poslouchal, příkyvoval, a když zmlkla, zeptal se: „Zdá se, že se tam vyznáte velmi dobře – nebydlíte tam náhodou?“ Jeho konverzační tón vyjadřoval pouhou zvědavost, a přece měla dojem, že se v jeho tmavých očích objevil mírně spekulativní pohled. Je to světec, nebo hříšník? vrátila se mimoděk k dřívějším úvahám.

„Ano, se svým přítelem.“ Tím mu dala najevo, že jejich známost na bamfordském nádraží skončí. Jakmile jí ta slova vylétla z úst, ohromeně si uvědomila, že je to po-

prvé, kdy se otevřeně zmínila o Alanovi jako o svém partnerovi. Náš vztah se posunul dál, pomyslela si. Jsme partneri, on bezvýhradně a já jako vždy bojuji s tajnými i méně tajnými pochybnostmi. Najednou se za svůj rozporuplný postoj zastyděla. Buď by měla jejich partnerství projevit stejnou oddanost, nebo z něj odejít, a to si nepřála. Nabídnu svůj dům k *prodeji*, rozhodla se. Ne k pronajmutí, ale k prodeji. Dokud ten nezbytný krok neudělám, náš vztah nikam nepokročí. Musím zatelefonovat Juliet a říct jí to.

Muž naproti ní stále vypadal zamyšleně, špulil ústa a poklepával prsty na stoleček pod oknem. Překvapilo ji, že ačkoli měl silné a opálené ruce, byly dost malé a velmi pěkně tvarované, jako by patřily spíše ženě.

„Třeba se do těch dalších měst někdy podívám,“ řekl tónem, který naznačoval, že to téma nepovažuje za důležité. Nezajímal se o turistické cíle. „Vlastně bych se rád dozvěděl něco o Bamfordu...“ Bez varování se naklonil dopředu, spiklenecky se usmál a Meredith si nervózně uvědomila, že ji hodlá zasvětit do nějakého tajemství. „Nejsem tu jako turista. Přijel jsem navštívit rodinu.“ Znovu se opřel a široce se usmál, až se mu v ústech zablýskl zlatý zub.

„Hm.“ Meredith se zdráhala pokračovat v rozhovoru a snažila se ho ukončit, aniž by působila nezdvořile. Vycítila už tehdy, že se dozví něco, co ji zneklidní?

„Na chvíli jsem přestala být ostražitá,“ vyprávěla později Alanovi, „a to byla chyba, protože to, co přišlo, mě úplně odrovnalo. Myslela jsem si, že tím naznačuje, že jeho příbuzní jsou potomci polských emigrantů, ale bylo to úplně jinak. Skoro jsem spadla ze sedadla, když se zeptal, jestli znám Oakleyovy.“

„Oakleyovy?“ Civěla na mladíka s otevřenou pusou a potom ze sebe opatrně vypravila: „Neznám jejich rodinu, tedy širší příbuzenstvo...“

Zavrtěl hlavou. „Není jich moc. Vlastně už žijí jen dvě sestry, velmi staré dámy.“

Vlak zastavil na nádraží a vagon se značně vyprázdnil. Jakmile se opět rozjeli, v blízkosti Meredith a toho cizince už nikdo neseseděl.

„Určitě nemyslíme stejné lidi,“ zavrtěla Meredith hlavou. Připadalo jí to vyloučené.

„Bydlí v domě, kterému se říká Fourways.“ Vyslovil to jméno, jako by bylo tvořeno ze dvou slov: Four Ways.

Meredith zalapala po dechu. Stále tomu nemohla uvěřit. „Máte na mysli Damaris a Florence Oakleyovy?“

Zlatý zub se zablýskl. „Ano. Jsou to moje sestřenice. Znáte je? To je úžasné!“ Pohlédl jí přímo do obličeje a Meredith viděla, jak se spontánní radost v jeho tmavých očích mění v cosi vítězoslavného. „Jsem Jan Oakley,“ dodal prostě, jako by se tím všechno vysvětlovalo.

Nestávalo se často, že by Meredith zcela oněměla, ale tohle byl jeden z těch vzácných případů. Uvědomila si, že má otevřená ústa, a zavřela je. „Ach,“ vydechla.

Ani po příjezdu do Bamfordu se její bývalá vyrovnanost úplně nevrátila. Muž vytáhl batoh a rychle vedle ní kráčel po nástupišti. Meredith byla sto sedmdesát pět centimetrů vysoká a se zvráceným potěšením si povšimla, že její společník je o něco menší. Měl však vysportované svaly a šel pružným krokem. K jejímu podráždění se choval, jako by byli staří přátelé. Věděla, že se ho musí okamžitě zbavit, ale zároveň horečně uvažovala. Očekávají ho ve Fourways? Opatrně se na to zeptala.

„Ovšem, se svými sestřenicemi si dopisují. Vědí, že dnes přijedu.“

„Přijde vám někdo naproti?“

Svraštil čelo. „Ne, ale můžu si vzít taxi. Je ten dům hodně daleko?“

„Na předměstí, kousek od křižovatky. Tak přišel ke svému jménu.“ Došli k východu z nádraží. „Není to moc da-

leko,“ sdělila mu Meredith, „takže by vás to nemělo vyjít moc draho.“

„Rád jsem vás poznal,“ pronesl zdvořile a podal jí ruku. Meredith se po ní bezmyšlenkovitě napřáhla, aby si s ním potřásla, ale uchopil ji za prsty, galantně je zvedl ke rtům a formálně se uklonil. „Doufám, že se ještě uvidíme.“

Ne, pokud se tomu budu moct vyhnout, pomyslela si Meredith a zamířila ke svému autu na rušném parkovišti. Jak se však ukázalo, neviděla ho ten večer naposled. Když pomalu projížděla k nádražní budově, spatřila Jana Oakleyho, jak s batohem u nohou osaměle stojí na prázdném stanovišti taxíků. Zpomalila.

Poznal ji a s nadějným výrazem přistoupil k autu. „Všechna taxi právě odjela. Musím počkat asi dvacet minut, dokud se některé nevrátí.“

„Odvezu vás,“ pronesla Meredith odevzdaně. „Hodte si batoh na zadní sedadlo.“

Okamžitě ji poslechl a nasoukal se vedle ní. „To je od vás moc milé,“ řekl podle jejího názoru dost samolibým tónem.

Mlčky se soustředila, aby se společně s ostatními řidiči, kteří se už nemohli dočkat, až budou doma, vypletla z parkoviště.

Když projeli městem, Jan poznamenal: „Vypadá to tu pěkně. Proč jste říkala, že město není zajímavé?“

„Asi proto, že tady bydlím. Ale docela to tu ujde. Zdržíte se dlouho?“ Meredith se snažila potlačit tón, který by naznačoval: doufám, že ne!

„Záleží na okolnostech,“ odpověděl mlhavě. „Asi dva nebo tři týdny.“ Hrbil se na sedadle, upíral oči na čelní sklo a ruce měl položené na kolenou. Zpod trička mu vykukoval zlatý křížek.

„Co v Polsku děláte?“ zeptala se, aby se o něm dozvěděla něco víc. Zatím jí připadalo, že tón udává on. Vyvádělo ji to z míry, a to se jí nelíbilo. Například ten

polibek ruky – k tomu měla vždycky odpor. Ale jestli má ten mladík stálou práci, bude se k ní muset nakonec vrátit. Nebude svůj pobyt prodlužovat na neurčito.

Rozhodil ruce a obrátil je dlaněmi vzhůru. Křížek nebyl jeho jediný šperk. Náramkové hodinky vypadaly draze a Meredith napadlo, jestli jsou padělek – a jak velký podvodník je jejich majitel. „Starám se o koně,“ odpověděl.

„O koně?“ To nečekala.

„Ano, o plnokrevníky v hřebčinci. V Polsku chováme vynikající koně. Jsou pro naši ekonomiku cenným vývozním artiklem.“

To vysvětlovalo jeho větrem ošlehané vzezření a tvrzení, že pochází z venkova. Chov koní je v Polsku velký byznys, vzpomněla si Meredith na nějaký článek o mezinárodním parkurovém skákání. Jan uměl dobře anglicky a bylo zřejmé, že si o sobě dost myslí. Navzdory nenucenému vzhledu mohl v hřebčíně zastávat docela důležité postavení.

Podruhé během jejich krátké známosti promluvil, jako by jí sledoval myšlenky. „Jsem veterinář.“

„Takže zvěrolékař. Á, tady je Fourways!“

Přijeli k domu dřív, než si to stačila uvědomit. Slunce na obloze klesalo a vytvářelo na tyrkysovém podkladu náružovělé pruhy. Oproti barevnému pozadí vypadal dům jako jevištní kulisa z nějaké hry – třeba z opery *Lucie z Lammermooru*. Byl postaven v době, kdy viktoriánská novogotika vrcholila, a proto měl vysoká úzká okna do špičky s klenutou kružbou. Meredith při minulých návštěvách poznala, že nepouštějí do místností moc světla. Pod okapy se nacházely chrliče a v rohu prvního poschodí se tyčila zvláštní věžička připomínající pepřenku, jako by architekta na poslední chvíli osvítila náhlá inspirace.

Jan Oakley se předklonil, položil si ruce na palubní desku nad odkládacím prostorem a zadíval se na budo-

vu. Vyzářovalo z něj mimořádné napětí, až se zdálo, že ve vzduchu mezi nimi jiskří elektřina. V obličejí měl povznesený výraz, jako by hleděl na svatou relikvii. Meredith se přistihla, že není schopná promluvit, a tak jen seděla a čekala.

Po několika minutách se k ní obrátil a tiše řekl: „Nemůžete pochopit, co to pro mě znamená. O tomhle místě jsem snil. Toužil jsem ho spatřit na vlastní oči, být zde nejen kvůli sobě, ale i kvůli otci a dědečkovi, který ho nikdy neviděl – i kvůli pradědečkovi, který to tu opustil a odjel do Polska.“

„Pradědečkovi?“ Najednou se jí rozbřesklo. „Jste pravnuk Williama Oakleyho!“ vydechla. „Ničemného Williama!“

Obrátil se k ní a Meredith si uvědomila, že udělala velkou chybu. V jeho tmavých očích se lesklo nepřátelství a ještě něco dalšího. Jako by se ho osobně dotkla. Při pomýšlení, že by ji fyzicky napadl, se jí zmocnila panika. A pak najednou nepřátelství pominulo. Olízl si horní ret, jako by ho to uklidňovalo, a viditelně se uvolnil. Teď v těch tmavých očích nebylo nic horšího než mírná výtka.

„Proč mu říkáte ničemný William? Byl to zlý člověk?“

Ta tiše vyřčená otázka rozezněla v Meredithině hlavě poplašné zvony. Kolik mu toho má vysvětlit? Má mu prozradit, že se v současnosti právě zaobírá Geoffovým výzkumem? Ne. Nechtěla v něm vyvolat další záchvat hněvu. „Odjel z domova ve stínu jistého podezření,“ pronesla a pro případ, že by jí dobře nerozuměl, dodala: „Došlo k tragické události.“

Jan potřásl hlavou. „Vím, o čem mluvíte. Byl křivě obviněn, že zavraždil manželku. Ale neudělal to! Byla závislá na opiu a pod vlivem té drogy utrpěla smrtelnou nehodu. Než se oženil s mou prababičkou, svou druhou manželkou, všechno jí pověděl. Ta to vyprávěla jejich sy-

novi, mému dědečkovi, ten to předal mému otci a otec to nakonec řekl mně. Víím o tom všechno. Když jsem byl malý, dědeček mi vyprávěl, že jeho matka byla velmi rozumná žena a nikdy by se nevdala za vraha. Věděla, že její manžel je anglický džentlmen. Nelhal by jí.“

Ačkoli se Meredith chvěl hlas, našla v sobě sílu, aby namítla: „Stanul před soudem.“

„Obvinila ho služebná, která ho nesnášela, ale porota – *britská* porota...“ opravdu jeho tón podbarvoval výsměch? „... ho shledala nevinným. A to také byl.“ Poslední slova pronesl jako holý fakt, logický závěr, který není možné popřít.

Alan by se mohl rozpovídat o tom, jaký je rozdíl mezi výrokem „nevinen“ a skutečnou nevinou. Přesto to s Meredith otřásl. Bezděčně přijala tvrzení Geoffa Paintera, že Oakley „měl štěstí, že vyvázl“, a předpokládala, že byl vinen. Než si však udělala vlastní názor, měla si přinejmenším pročíst Geoffovy poznámky. Teď si ovšem uvědomovala, že by nebylo moudré tohle téma dál rozvíjet.

Chabě pronesla: „Takže je to pro vás velký okamžik. Chápu to.“

V duchu si pomyslela: *Jemu* to tak možná připadá. Ale co si o tom myslí Damaris a Florence?

„Tak tomuhle se v knihách říká zvrát,“ prohlásil Alan Markby.

„Ani zdaleka. Pořád mi to ještě nedochází.“

Nalil oběma další sklenku vína. „Není divu, že jsi tvrdila, že v životě neuhádnu, koho jsi potkala. Rozhodně bych to *neuhádl*. Myslíš, že je to opravdu jejich příbuzný?“

„Dělá mi to starosti,“ přiznala Meredith. „Nikdy předtím se nikdo o žádném polském Oakleyem nezmínil. Při-

pouštím, že Damaris a Florence moc dobře neznám, ale odjakživa žiju v přesvědčení, že jsou posledními členy rodiny. V sobotu večer jsme o nich u Painterových mluvili! Geoff tehdy řekl, že obě sestry budou ve Fourways poslední Oakleyovy, a Juliet, která u nich nedávno byla, ho neokřikla: ‚Počkej, Geoffe, ještě je tu ten polský zvěrolékař, který se nemůže dočkat, až překročí jejich práh.‘ Přesto mi Jan tvrdil, že si s nimi dopisuje, a byl přesvědčený, že je očekáván. Vůbec tomu nerozumím.“

„Znám sestry Oakleyovy celý život a nikdy jsem o žádné polské rodinné větvi neslyšel,“ souhlasil Alan. „Ale to neznamená, že o ní nevěděly.“

„A neřekly nikomu ani slovo?“ Meredith se opřela na židli a odhrnula si z očí pramen tmavě hnědých vlasů. „Za celá ta léta?“

„Podívej se na to z jejich strany,“ poradil jí Alan. „Jejich otec byl syn Williama a Cory. Když vyrůstaly, nikdo nevypustil Williamovo jméno z úst, protože to bylo rodinné tajemství, strašlivá poskvrna na jejich cti. Všechno, co o něm později zjistily, bylo zastřeno stejnou záhadou. Byl to skandál. Nepodceňuj strach ze skandálu, zvláště u lidí jejich generace.“

Meredith o tom dlouze přemýšlela. „Asi máš pravdu,“ připustila neochotně. „Ten Jan je divný patron. V jednu chvíli vypadá neškodně a vzápětí... Já prostě nevím! Tolik ho rozrušilo, když uviděl dům, že se mu celý obličej rozzářil, jako by z něj vycházelo vnitřní světlo. Působilo to na mě až strašidelně. Vybavila jsem si obrazy světců s očima upřenýma na svatozář, potom jsem si vzpomněla, že slovo Lucifer ve skutečnosti znamená ‚světlonoš‘ a vůbec jsem si nebyla jistá, jestli vezu v autě světce, nebo ďábla.“ Tvářila se rozpačitě. „Promiň, jestli ti to připadá trochu přitažené za vlasy, ale byl zkrátka jiný. Asi si nové lidi rádi zaškatulkováváme, ale já ho pod žádnou nálepkou zařadit nedokázala.“

Alan vypadal zamyšleně. „Možná máš pravdu, že tě to znepokojuje. Sestry Oakleyovy chtějí dům prodat a na stáří se přestěhovat do pohodlného bytu, aby tam strávily poklidný zbytek života. Je to pro ně tak velké rozhodnutí, že na něj určitě myslí ve dne v noci. Takové plány, dokonce i s Julietinou pomocí, pro ně musejí být noční můra. Pochybuju, že se zároveň dokážou vypořádat s dávno ztraceným příbuzným, i kdyby byl navzdory tvým obavám úplně neškodný. Je to to poslední, co potřebují. Přesto nechápu, co bychom s tím mohli udělat. Je to rodinná záležitost.“

„Co se obrátit na Interpol?“

Polekaně zvedl obočí. „Neudělalas ve svých úvahách moc velký skok? Nemáme důvod domnívat se, že je to podvodník. Polské úřady by nám sice potvrdily, jestli je to skutečný příbuzný Oakleyových, nebo není, ale k tomu, abychom je kontaktovali, nemáme žádnou výmluvu. Cestovní doklady má pravděpodobně v pořádku, jinak by v Heathrow neprošel imigrační kontrolou.“

„Můžu udělat pouze jediné,“ řekla mu Meredith. „Zatelefonovat Juliet Painterové a varovat ji. Ta má výmluvu, aby navštívila Fourways a zkontrolovala, co se tam děje. Ještě dnes večer jí zavolám.“

Odmlčela se. „Stejně jsem se jí chtěla ozvat. To se svým domem jsem si rozmyslela.“

Spatřila v jeho očích znepokojení. „Chceš se odstěhovat? Vrátit se k sobě?“

„Ne. Rozhodla jsem se, že dům prodám.“ Čekala.

„Nechci, abys to udělala jen proto, že mě chceš potěšit,“ namítl tiše.

„Proto to nedělám. Chci ti dát najevo zájem, abys věděla, že pokud jde o nás a o hledání nového společného domova, nechovám se polovičatě. Že chci, aby nové stadium našeho vztahu fungovalo, a jsem ochotná přispět svou troškou do mlýna.“

Později si položila hlavu na jeho rameno a poznamenala: „Dnes jsem poprvé řekla někomu, že jsi můj přítel.“

„To je milé.“ Pohládl ji po vlasech. „Komu?“

„Janu Oakleymu.“

„Vážně? V sebeobraně?“ Usmíval se, ale modré oči zůstaly vážné.

„Možná, ale do budoucna to bude jiné. Myslím to vážně, Alane,“ zašeptala.

Naklonil se k ní a vzal ji za ruku. „Vím, že je to pro tebe velký krok.“

Stiskla mu prsty. „Možná to bude znít legračně, ale není to tak těžké, jak jsem si myslela. Váhání není k ničemu. Vždycky je lepší se rozhodnout.“

„Ať už to dopadne jakkoli?“ zeptal se tiše.

„Svatba je ještě větší závazek.“ Meredith se zhluboka nadechla. „Dělám pokroky, Alane, ale potřebuju jít svým tempem.“

A u toho zatím zůstali.

Damaris Oakleyová se pomalu šourala nahoru po točitém schodišti a rukou se přidržovala zábradlí. Dubové dřevo bylo dotykem nesčetných dlaní hladké jako hedvábí. Za ní šel jejich host, držel neforemný batoh a cestou s ním narážel do schodišťových stupňů. Uvědomovala si jeho dech, šoupání batohu po dřevě, šustění jeho oblečení, teplo jeho těla i pach mužského potu. Jako by se za ní nahoru po schodech plížilo velké divoké zvíře. Musela potlačit strach, starou, pradávňou hrůzu, která se znovu vynořila na povrch.

Když byly Damaris a Florence malé, chůva je strašila vyprávěním o bubákovi, který se schovává v tmavých koutech a vyskakuje na děti procházející kolem. Následkem toho Damaris, Florence, a dokonce i Arthur, ačkoli byl chlapec a věděl, že by měl být statečný, cho-

dili nahoru a dolů po schodech pouze spolu. Drželi se za ruku, aby si vzájemně poskytlí útěchu, bojácně nakukovali do každého stinného kouta a při každém zavržení dřeva zděšeně vykřikli. Když konečně otec zjistil, jak jsou jeho děti vystrašené, vyklidil starou šatní skříň a provedl složitý obřad, při němž zlého ducha vyhnal.

Jenže ten tajemný přízrak se teď vrátil. Možná ani nikdy neodešel, pomyslela si Damaris. Nenechal se oklamat otcem v orientálním županu a turbanu. Pouze čekal na vhodnou chvíli a nyní byl zde, ne jako pouhý stín, ale z masa a krve. Z našeho masa a krve, prolétlo jí hlavou. Na druhém konci dlouhého života se s ním opět musela vyrovnávat. Bubák se stal skutečností. Byl tady a kráčel za ní nahoru po schodech, stejně jako před téměř osmdesáti lety pronásledoval dvě vystrašené holčičky.

Vyšli na chodbu. Damaris ho ještě kousek vedla a pak otevřela dveře. „Ubytuji vás v pokoji ve věži. Doufám, že tu budete mít pohodlí. Tamhle je koupelna. Karma na teplou vodu je trochu nevypočitatelná, takže jestli se budete chtít vykoupat, řekněte mi to a já ji zapnu. Nerada bych, aby to dělal někdo, kdo na ni není zvyklý. Žije si vlastním životem.“

„Předpokládám, že to zvládnou, drahá sestřenice. Stačí, když mi to jednou ukážete.“

Posměšně na ni upíral velké tmavé oči. Ale ještě víc Damaris urazilo, že ji oslovil jako drahou sestřenicí. Bylo by jí úplně jedno, i kdyby vyletěl s tou karmou do vzduchu. Ale rozhodně nebyla jeho „drahoušek“. Měla potíže uvěřit i tomu, že je jakási jeho sestřenice.

Všiml si, jak sebou trhla, a pobavilo ho to. Nesmál se nahlas, na to byl příliš chytrý. Damaris chácala, že se ocitla v přítomnosti člověka, který je velmi inteligentní. Při tom pomyšlení se jí zmocnila děsivá bezmoc. Nakolik je připravená na souboj mozků, který je čeká? Ačko-

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.